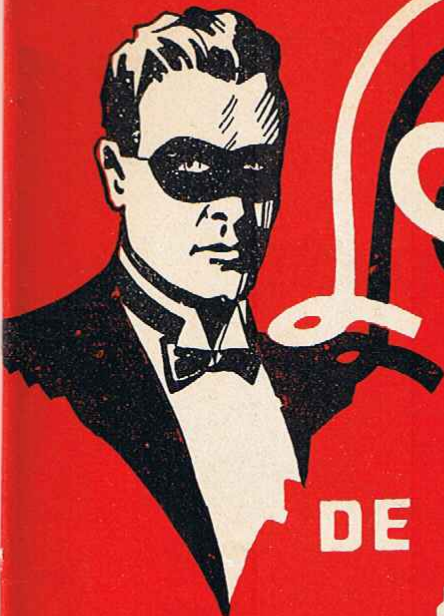

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MAN MET DE RODE MANTEL

N° 2305

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Man met de Rode Mantel

HOOFDSTUK I

RENÉ DE MAREUIL

Het leek wel, die late avond van Mei, alsof de muren van de Moulin Rouge zouden bezwijken onder het luidruchtig getier en lawaai daarbinnen, waarboven men zich slechts met grote moeite verstaanbaar kon maken.

Er waren daar drie jazz-bands, die elkaar voortdurend afwisselden, maar somtijds speelden er ook wel eens twee tegelijk, zonder dat het iemand scheen te hinderen of zonder dat het zelfs werd opgemerkt.

De danszaal was propvol.

Hetzelfde gold voor de grote restauratiezaal, waar het fonkelde van licht en juwelen, waar het glansde van parelen en waar de kelners vlug en geruisloos heen en weer schoven over de dikke, rode lopers, waarbij zij soms haastig de vlucht moesten nemen voor een zestal uitgelaten danseressen, die van het ko-

neel kwamen afhuppelen en een razende dans begonnen uit te voeren midden op zulk een doorloop, temidden van de tafeltjes, waar men zich aan kaviaar, kreeft en getruffeerde kalkoen te goed deed.

Dit alles ging gepaard met een gelach, een gejoel en gekrijs, dat iemand horen en zien verging, zodat men zich nu en dan waande te midden van een troep kannibalen, die een overwinningfeest vierden.

Een van de muziekkapellen bestond uit louter negers en het was werkelijk de moeite waard de lijfsverdraaiingen te zien van die zonen van Cham, het geschitter te zien van hun blinkende tanden en te luisteren naar de gillende kreten, die zij nu en dan uitstieten, en die vergezeld gingen van een daverende slag op de grootste trommel of een kermis-

de klacht van de saxofoon, alsof er duizend katten op de staarten werden getrapt.

Er waren ook negerdancers, een bos pluimen op het hoofd, terwijl koperen ringen bij iedere danspas rinkelend heen en weer schoven over hun enkels en polsen.

Het was het moderne vermaak in al zijn glorie, zijn getier, zijn schelle kleuren en zijn grofheid.

Het was bijna onmogelijk, een kelner iets te kunnen bestellen, zodat men zich maar behielp met gebarentaal.

Het kon omstreeks half twaalf in de avond zijn geweest en de revue in de tooneelzaal was juist afgelopen, onder de daverende toejuichingen van het publiek toen John Raffles en Charles Brand de grote restauratiezaal betraden en uitzaagen naar een tafeltje.

— Mij dunkt dat wij wel aanstonds weer rechtsomkeer kunnen maken, zei Brand na enige ogenblikken, terwijl hij zijn glanzende chapeau claque wat achterover schoof op zijn blonde haren.

— Komaan, waarom zo gauw de moed opgegeven? moedigde Raffles zijn vriend en secretaris aan. Wij zullen eens aan een kelner vragen en hem daarbij wat steun geven met de hulp van honderd francs. Wellicht komt er wel gauw een tafeltje vrij.

De grijze valkenogen van Raffles hadden al spoedig zulk een onmisbare helper ontwaard, die rondging met enige schalen vol oesters en een champagnekoeler met twee flessen.

Raffles schoof in het voorbijgaan handig een bankbiljet tussen twee borden met het kostbare zeebanket en vroeg:

— Nog ergens twee plaatsen vrij, ober?

— Als u mij maar wilt volgen, heren, gaf de kelner ten antwoord, de blik strak op het wapperende papiertje gericht, dat daar zo vriendelijk voor zijn neusgaten heen en weer bewoog.

Op hetzelfde ogenblik kwam er van het andere einde van de zaal juist zulk een groepje aansnellen, twee heren en twee dames, die reeds uit de verte tegen de kelner begonnen te roepen.

Een nog jonge man, niet veel meer

dan een knaap, met een fijn, zelfs wat verwijfd, baardeloos gezicht, aristocratisch en bleek, gestoken in een onberispelijke tuxedo, die zijn hand ophief en riep:

— Dat tafeltje voor ons, ober. Houd het vast.

De kelner wendde zich in het voorbijgaan even om, keek naar het roepende jongemens en stond een ogenblik in twijfel.

Het was duidelijk, dat hij al wat spijt had van zijn toegeeflijkheid tegenover die twee vreemdelingen, die hij nog nooit gezien had.

Maar Raffles en Brand waren reeds doodbedaard op twee van de vier stoelen gaan zitten en de kelner maakte dat hij wegkwam.

Maar daar stond het jongemens al voor het tafeltje, keek Raffles en Brand beiden strak aan en zei hooghartig:

— Pardon heren, maar ik zou dit tafeltje gaarne voor mij zelf en mijn gezelschap in beslag nemen.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer, zei Raffles langs zijn neus weg, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde. Helaas zijn daaraan enige bezwaren verbonden, want mijn vriend en ik hebben, zoals gij trouwens duidelijk kunt zien, reeds twee van de stoelen bezet.

Er verspreidde zich een vluchtig rood over de wangen van de jonge aristocraat, toen hij hernam:

— Dat mag zó zijn, mijnheer, maar ik heb tegen de kelner geroepen, dat ik het tafeltje nam.

De vrienden van het jongemens waren intussen naderbij gekomen en keken met boze blikken naar die twee elegant geklede heren, die daar het enige, nog onbezette tafeltje in beslag hadden genomen, voor hun neus weggekaapt, of althans twee van de vier stoelen.

— En ik ben zo moe, klaagde een van de dames, een lange blondine, met een verwarde bos haar, alsof zij er met opzet de vingers had doorgehaald.

Zij droeg een aantal juwelen en een uiterst chic toilet, dat de overgrote kostbaarheid duidelijk deed uitkomen.

— Niets helet u om plaats te nemen,

madame, zei Raffles hoffelijk, even oprijzend van zijn stoel en wijzend naar een van de nog ledige stoelen. En ik zou u aanraden, snel een besluit te nemen, want ik geloof dat ik daar nog meer gegadigden zie naderen.

Nauwelijks hadden de twee dames dit gezien, of zij lieten zich met een door langdurige oefening verkregen lenigheid, op de stoelen neer.

— En wij? vroeg het jongemens boos.

— Ja en wij? herhaalde zijn vriend, die bijna een hoofd kleiner was en buitengewoon donker en die misschien vijf of zes jaren ouder kon zijn.

— Gaan jullie maar wat rondrentelen of wat dansen, of probeer er een paar stoelen bij te krijgen, antwoordde de blondine tamelijk onverschillig. Wij zullen hier niet weglopen. Daar is de kelner, bestel wat champagne en oesters. Ik ben niet alleen moe, maar ik heb ook honger.

Dezelfde kelner kwam weer aanlopen en wierp een schichtige blik op het blonde jongemens, dat hem kwaad aankeek.

— Je had voor een goede klant wel een beetje meer egards mogen hebben, Jean, zei hij uit de hoogte. Ik geloof niet dat ik het er naar gemaakt heb, zo opzij te worden geschoven.

— Monsieur le Vicomte, het was werkelijk mijn schuld niet, stamelde de kelner met een hulpeloos gebaar. Ik wist dat dit tafeltje vrij kwam en ik kon natuurlijk niet voorzien, dat mijnheer de graaf juist vanavond...

— Het is goed, viel de blonde jongen hem kortaf in de rede. Zorg voor twee stoelen hierbij.

— Mijnheer, het is ons streng verboden, om stoelen bij te plaatsen, stamelde de kelner. De gerant wil het volstrekt niet hebben, want de doorloop moet vrij blijven. Het spijt me; ik maak mijn excuses. U...

De jongeman stampvoette driftig, wierp nog een boze blik op Raffles en Brand, die niet eens meer acht op hem schenen te slaan en met elkaar zaten te praten en zei toen tot de blondine:

— Het is goed. Dan gaan wij naar de danszaal en over een half uur komen wij zien hoe de zaken staan. Misschien

hebben die heren dan wel het veld geruimd.

De beide dames hadden alleen maar even geknikt en de beide jongelieden verwijderden zich kwasi nonchalant.

Nauwelijks waren zij buiten het gehoor, of de blondine wendde zich tot Raffles en zei:

— U moet er zich maar niets van aantrekken, mijnheer. Hij denkt dat de wereld van hem is, mijn kleine René. Het is anders een aardig ventje, maar je moet niet te intiem kennis met hem maken.

— Dat ben ik ook volstrekt niet voornemens, madame, antwoordde Raffles koeltjes, maar ik zou toch gaarne willen weten wie dat jongemens is, die zich gedraagt alsof hij hier heer en meester is.

— Kent u hem niet? vroeg de blondine verbaasd. Hoor je dat, Zaza? Mijnheer kent René de Mareuil niet. Wel, zijn vader was brigadegeneraal en sneuvelde zeven dagen voor de bevrijding. Ellendige geschiedenis, vindt u niet? Je moet maar wanboffen. Maar René is een leuk type, als je hem maar op een afstand houdt. Hij komt hier bijna om de andere avond en als hij niet hier is dan is hij in de «Rat Mort», of in een van de andere restaurants. Een fuifnummer, hoor. Ik vaar er wel bij, maar hij zal wel gauw door zijn fortuin heenliggen.

Raffles had met grote verbazing en zelfs met wat ongeloof toegeluisterd.

Dat was dus de zoon van die bekende opperofficier? Die uit zijn kracht geschoten jongen met dat bleke, wat verwijfde gezicht.

Een uitgaander, een boemelaar en hij kon nog nauwelijks vierentwintig jaar zijn, waarschijnlijk was hij zelfs nog jonger.

En dat was natuurlijk zijn tijdelijk vriendinnetje, die lange, blonde vrouw, met haar sterk aangezette ogen, die onnatuurlijk flakkerden, haar kunstmatige blosjes en haar geverfde lippen.

De donkere vrouw, die met de naam Zaza was aangesproken en die de beide vrienden beurtelings vol belangstelling had opgenomen, zei nu schouderophalend:

— Je zou wel gek zijn, als je altijd maar deed wat die rijke apen van jongens verlangden. Zij geloven dat alles en iedereen voor hun geld moet wijken. Zijn de heren hier alléén, als ik vragen mag?

— Wij zijn met elkaar, antwoordde Raffles laconiek.

— Zonder dames? Bent u werkelijk vreemdeling?

— Dat zijn wij, madame, en eveneens zijn wij zonder dames.

— Wat dunk je er van, Loulou, zo wendde de donkere dame zich tot haar vriendin, als wij dat andere stel maar eens in de steek lieten en ons bij deze heren aansloten?

— Moeten de heren maar eerst willen, zei Loulou, haar schouders ophalend.

— Wij zouden niets liever verlangen, dan enige uren in het flatteuse gezelschap van u beiden door te brengen, zei Raffles niet zonder enige zweem van spot, als wij niet een afspraak hadden, die het ons onmogelijk maakt.

— Dus toch vrouwen, riep Zaza uit, terwijl haar zwarte ogen ondeugend begonnen te glinsteren. U ziet er ook helemaal niet uit als alleenlopende jongens. Nu, geluk er mee. Wij willen ons niet opdringen. Loulou, daar is je souper.

Raffles liet madame Zaza Deslys, zo was de toneelnaam van de brunette, rustig in die waan, omdat hij haar moeilijk kon vertellen, dat hij voornemens was, die nacht te besteden om eens een grondig onderzoek te gaan instellen in de safe van een zekere verdachte wisselbank, waarvan hij juist in die tijd zonderlinge verhalen had vernomen.

Er verliep omstreeks een half uur, de beide dames schenen Raffles en Brand reeds geheel te hebben vergeten, toen deze opstonden, en met een paar hoffelijke woorden namen zij afscheid van de dames en spoedden zich naar de jongelieden die daar aankwamen en zodra René de Mareuil binnen het bereik van

zijn stem was, begon Raffles:

— Ik neem de vrijheid, mijnheer, u thans onze plaatsen af te staan. Want wij hebben ze niet meer nodig. Ik heb de kelner last gegeven er bij te blijven tot gij zijt teruggekeerd.

Terwijl zijn donkere vriend voortliep zonder zelfs een enkel woord tot dank, mompelde René de Mareuil iets dat op een paar hoffelijke woorden moest lijken en haalde uit de binnenzak van zijn tuxedo een fijn zakdoekje, waarmede hij zich het voorhoofd bette.

Raffles zag dat er tegelijk met de zakdoek iets naar buiten kwam, dat op de grond viel, vlak voor zijn voeten.

Daar de jongeman het zelf niet scheen te merken, raapte hij het op en wendde het hem overhandigen, maar juist op dat ogenblik kwam een onstuimige troep van wel twintig danseresjes door het brede gangpad aanstormen, die de beide mannen van elkander scheidde en dadelijk een dans begon uit te voeren.

Raffles wilde René nog iets toeroepen, maar deze had zich ietwat waggelend reeds verwijderd en er drongen zoveel personen voorbij, dames en heren, dat het hem onmogelijk was, de jongeman nog te bereiken.

Niet zonder enige moeite bereikten de beide vrienden een tamelijk stille hoek van de grote zaal, waar wat palmen bijeenstonden op een soort estrade. Daar gekomen, opende Raffles de rechterhand en op zijn handpalm lag een rond, rood gekleurd fiche van been, zoals men ze wel gebruikt bij het bridgen.

Er waren enige figuren en getallen in gegraveerd, die wit afstaken tegen de rode kleurstof.

Aan de ene zijde vertoonde het fiche een koningskroon met daaronder gekruist een scepter en een ouderwetse degen en aan de andere kant stond te lezen:

« 27—5, René de Mareuil ».

HOOFDSTUK II

WAAR HET RODE FICHE RAFFLES BRACHT

Raffles had het ronde stukje heen aan alle kanten bekeken, gaf het aan Brand en vroeg glimlachend:

— Wat denk jij daar wel van? Wat zou het betekenen?

Brand bekeek het ronde schijfje ook aan de beide kanten en antwoordde toen verwonderd:

— Ik heb zo iets nog nooit gezien. Dat kan toch zijn familiewapen niet zijn?

— Natuurlijk niet. Het is een echte koningskroon en als hij met een kroontje wil geuren, dan mag het er toch maar een zijn met drie met parels bezette halve koepels.

— Maar die cijfers dan?

— Dat is niet zo gemakkelijk te zeggen, maar wat dunk je van deze verklaring: dat het een datum is? Wij zijn in Mei, dat is de vijfde maand en overmorgen is het de 27ste.

— Dat kan natuurlijk heel goed, maar dan begrijp ik nog veel minder wat het te betekenen heeft.

— Wel, men zou het kunnen houden voor een soort toegangsbewijs.

— Waarom zou dan zijn naam erbij staan?

— Natuurlijk opdat niemand anders er gebruik van zou kunnen maken. Maar die opvatting geef ik gaarne voor een betere. In elk geval geloof ik dat wij hier iets merkwaardigs hebben ontdekt. Ruik je wel dat er een vrij sterke lucht van het parfum Jockey-Club aan dat benen plaatje hangt?

— Ja, dat heb ik ook opgemerkt.

— Het zakdoekje in zijn binnenzak was met die odeur besprenkeld.

— En wat leid je daaruit af?

— Dat hem het plaatje waarschijnlijk zoëven ter hand is gesteld.

— Waarom kan het al niet een paar dagen in zijn tuxedozakje hebben gezeten?

— Omdat het dan naar alle waar-

schijnlijkheid door zijn valet zou zijn gevonden, die zijn avondkleding moet reinigen. En verder, omdat iemand, die volkomen nuchter is, zulk een dingetje natuurlijk niet wegstopt in een binnenzak, maar op een veiliger plek. Hij heeft het blijkbaar nonchalant aangepakt, terwijl hij zijn zakdoek in de hand had en het toen tegelijk daarmee in zijn binnenzak gestopt. Charles, ik geloof dat ik dat jongmens, die slappe zoon van een sterke vader, eens zal nagaan. Vanacht niet en morgen ook niet, maar wel op 27 Mei. Wie weet waar het ons toe brengt?

— Vermoedelijk naar een geheime speelzaal of iets dergelijks.

— Nu, dat is op zichzelf al belangwekkend genoeg.

— Maar je stelt je aan gevaar bloot, beweerde Brand. Want als dat werkelijk het geval is en jij zou je, bijvoorbeeld, willen aanmelden met dat plaatje, dan zou hij je wel eens aan de kaak kunnen stellen als een bedrieger en een indringer, als hij daar toevallig kwam.

— Hij kan er niet komen zonder dit benen plaatje, amice, antwoordde Raffles rustig. Maar ik wil zelfs die risico niet lopen, en daarom zullen wij de nacht op een andere wijze besteden en liever eens proberen, dit plaatje nauwkeurig na te maken, maar dan met onze eigen « Parijse » namen in te vullen.

— Dat is geen slecht idee. Maar wat doe je dan met dit?

— Aan de eigenaar laten terugbezorgen.

Met die woorden liet Raffles het ronde plaatje in zijn zak verdwijnen, met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat die voor Brand het onweersprekelijk bewijs was, dat Raffles zich op een belangwekkend avontuur voorbereide.

De beide vrienden verlieten een ogenblik later die plaats van vermaak en nog

wel honderd passen verder konden zij het doffe lawijt, hetwelk werd teweeggebracht door die duizenden schuifelende voeten, die duizenden stemmen en het oorverdovend lawaai van de jazzband.

De twee vrienden begaven zich na hun thuiskomst aanstonds ter ruste, stonden de volgende ochtend vroeg op, kleedden zich eenvoudig, en namen op een der Seinebruggen tijdelijk afscheid van elkaar, om ieder op eigen gelegenheid te gaan zoeken naar de stempel, die zij nodig hadden.

Nauwelijks waren zij in hun woning teruggekeerd, of zij gingen aan het werk in het kleine keukentje, hetwelk Raffles als een soort laboratorium had ingericht omdat hij niet kon leven, als hij niet nu en dan belangwekkende proeven kon nemen.

Twee uren had Brand over dit lastig karweitje heengebogen gezeten, maar nu kon hij ook met trots de beide schijfjes laten zien, die bedrieglijk veel leken op datgene, hetwelk Raffles in de eetzaal van de Moulin Rouge had gevonden.

Deze bekeek ze aandachtig met een glimlach op het gelaat, en zei toen, terwijl hij Brand toeknikte:

— Dat heb je uitnemend gedaan, amice. En ik denk dat deze twee benen plaatjes ons merkwaardige dingen zullen onthullen. En nu hebben wij lang genoeg gewerkt, en ik stel je voor, een wandelrit te gaan maken in het Bois, want het weer is verrukkelijk, en nooit is het grote bos zo schoon als in deze lentedagen.

De beide vrienden verkleedden zich haastig, deden hun rijcostuum aan, en begaven zich naar de manege, waar de paarden stonden, die zij gehuurd hadden, en die steeds tot hun beschikking moesten zijn.

Het was koel in het Bois de Boulogne, en zij hadden nauwelijks de grote vijver bereikt, of zij ontwaarden René de Mareuil, die juist zijn kleine, fraaie auto parkeerde voor het welbekende restaurant, waar het een bont bewegen was van sierlijke toiletten, en waar vrolijk gelach weerklonk.

Raffles hield een ogenblik zijn paard in, juist toen René de Mareuil zijn richting uitkeek, maar het was duidelijk dat de jongeman hem in het geheel niet herkende. De jongeman was uit zijn wagen gestapt, en nam nu zijn hoed af voor enige bekenden, die hij op het terras zag zitten, en vervolgens gedurende enige tijd met 'n zeer knappe vrouw klaarblijkelijk behorende tot het genre der demi-mondaines, maar het was niet de blonde dame van de avond tevoren, dat was wel zeker.

— Zul je hem het plaatje niet teruggeven, zoals je voornemens was? vroeg Brand aan Raffles.

— Daar dacht ik juist over. Maar ik wil liever even afwachten tot hij weer alleen is. Onze jeugdige edelman schijnt heel wat dameskennisjes te hebben, al behoren die dan ook niet allemaal tot zijn eigen stand.

Het was duidelijk dat René de Mareuil naar iemand of iets zocht, want hij maakte een rondgang door het restaurant, met de gemakkelijke, niets ontziende onbeschaamdheid van de knappe jongen van geld, tot hij weer terugkeerde, in zijn auto stapte, een peperdure Fiat, en weg wilde rijden, toen Raffles zijn paard aanspoorde, en met een paar galopsprongen naast hem was.

René de Mareuil keek een beetje verwonderd op naar de ruiter, die daar zo plots naast hem verscheen, toen vertoonde zich een rimpel in zijn voorhoofd alsof hij ergens over nadacht en mompelde:

— Heel gek is dat; het komt me voor dat ik dat gezicht al eens vroeger gezien heb.

— Dat is wel waarschijnlijk, monsieur le comte, zei Raffles glimlachend. Het was namelijk gisteravond, in de Moulin Rouge. Ik was de man, die zijn stoel liever niet wilde afstaan.

— Wat drommel, ja. Zo is het. En wat wilt gij nu? Komt gij ruzie zoeken?

Een kort ogenblik fronsten zich de wenkbrauwen van Raffles, maar toen antwoordde hij, even de schouders ophalend:

— Ik ben niet van het ruziezoekende

soort, monsieur. En in elk geval kom ik u thans een kleine dienst bewijzen.

Hij had de hand in zijn zak gestoken, haalde er het rode fiche uit, en overhandigde het aan de jongeman, die er direct zijn vingers naar had uitgestoken, terwijl hij zei:

— Ik had u dit willen teruggeven, dat gij gisteren in de Moulin Rouge verloren hebt.

— Ik dank u, mijnheer, ofschoon ik u zeker nog meer dankbaar zou zijn geweest, als gij u de moeite hadt willen geven, mij dit benen plaatje gisteravond dadelijk weer ter hand te stellen, zodra gij het gevonden hadt. Ik heb nu de hele dag moeten besteden om onder mijn vrienden navraag te doen. Ziet gij, het is een heel belangwekkend fiche, en men geeft er nooit een tweede voor in de plaats, nooit. Het is van een besloten vereniging, moet gij weten.

— Het spijt mij, monsieur le comte, maar gisteren heb ik wel degelijk mijn best gedaan u het verlorene terug te geven, maar dat lukte mij niet, want juist kwam er een troepje danseressen aansnellen, en bovendien waart gij niet in een toestand, om veel te horen of te zien.

— Het is goed, mijnheer, viel de jonge edelman hem hooghartig in de rede. Ik dank u voor de moeite die gij u nu gegeven hebt.

Hij lichtte heel even zijn hoed op, een korte beweging, en de prachtige wagen schoot weg.

— Maar dat is een zeer onbeschaamde vlegel, riep Brand verontwaardigd uit, die langzaam naderbij was gekomen.

— O, wij zijn het jeugdige piepkulken nog een lesje verschuldigd, Charles, al is het dan niet bepaald vanwege zijn onbeschaamdheid, want die is in deze tijden nu eenmaal onafscheidelijk verbonden aan alle jongelieden van zijn leeftijd en zijn stand. Weet je al waar hij woont?

— Henderson zou het gaan onderzoeken, en het is natuurlijk maar een kleine moeite de woning van een schatrijke jongen als René de Mareuil te vinden.

— Dan zal morgen het raadsel wel

opgelost zijn van het rode, benen plaatje. En als dat achter de rug is, zullen wij eens zien, of er niet een grap valt uit te halen met dat drieste, aanmatigende kereltje.

Verder werd er over deze zaak niet meer gesproken; de beide vrienden zetten hun rit voort, een uur later waren zij weer thuis, en verkleedden zich voor het diner. Er gebeurde die dag niets meer bijzonders, wat de moeite van het beschrijven waard is, behalve dan wellicht dat Henderson rapport kwam uitbrengen en de plaats aanduidde, waar René de Mareuil met zijn moeder woonde.

Het was in een prachtig ouderwets huis op de linker Seine-oever aan de Avenue Marceau gelegen en, waren de inlichtingen van de reus juist, dan liep het jongemens rond met plannen om kamers te gaan betrekken en zich aldus te bevrijden van het blijkbaar lastige toezicht van zijn moeder.

De volgende ochtend, zonder dat René de Mareuil er het flauwste vermoeden van had, begon de controle, waaraan hij niet meer zou ontsnappen, alvorens Raffles wist wat hij wilde weten.

De jonge edelman deed geen stap, van tien uur in de ochtend af, of hij werd als een schaduw gevolgd door Raffles of door Brand, die natuurlijk zorg hadden gedragen, hun uiterlijk voldoende te veranderen om niet aanstonds door de jeugdige doordraaier te worden herkend.

Van minuut tot minuut gingen zij hem na, zagen hem een kort wandelritje maken in het bos, lunchen in zijn club, een paar bezoeken afleggen, 's namiddags weer in het bos verschijnen met zijn auto, het apéritif gebruiken op het terras van een splinternieuw hotel dicht bij de Arc de Triomphe en 's avonds een paar bedrijven bijwonen van de opera Faust, waarin de hoofdrol gezongen werd door een pas ontdekte Italiaanse ster.

Op dat tijdstip waren Brand en Raffles weer bij elkaar, ieder voorzien van hun uitstekend nagemaakt fiche, terwijl Henderson met de auto klaar stond, op

alles voorbereid.

Want Raffles begreep wel, dat het nu onmogelijk lang meer kon duren of het raadsel van het rode, benen plaatje zou worden opgelost. Het was nog altijd 27 Mei, maar over enkele uren zou het middernacht zijn.

De beide vrienden hadden in een loge plaats genomen, vlak bij die van René. De jongeman was op die avond in gezelschap van een jonge vrouw van exotische schoonheid en het was alweer een andere dan de vorige, in wier gezelschap zij hem hadden gezien, die dagen daarvoor.

Zij was stellig een halfbloed, waarschijnlijk vermaagschapt aan Indische vorsten, want daarop wees de adel van haar trekken, de gehele vorm van het ovale gelaat, de trotse blik van de grote donkere ogen.

René de Mareuil behandelde haar echter tamelijk nonchalant, want drie of vier malen verliet hij de loge en telkens was Brand wel verplicht om hetzelfde te doen, uit vrees, dat de jongeman plotseling de plaat zou poetsen en zich begeven naar de geheimzinnige plek, waartoe het benen plaatje hem waarschijnlijk toegang zou geven.

Maar hij ging slechts even weg om een onbetekenend motief: een paar trekjes aan zijn sigaret te doen, een praatje te maken met een ouvreuse of zo maar wat heen en weer te lopen in de brede couloir, die rondom de loges is gelegen.

Dan trof hem telkens een koude, verwonderde blik uit de nachtzwarte ogen van de jonge vrouw, maar daarvan scheen hij zich weinig aan te trekken.

— Ik geloof dat het heerschap al volkomen blasé is, fluisterde Brand, toen René voor de zoveelste maal met een verveeld gezicht naast zijn dame ging zitten en slechts met moeite een geuuscheen te verbergen.

— Of hij geeft er zich het air van, meende Raffles. Wat de Italiaanse ster betreft, ik denk dat die hier wel spoedig zal ondergaan, Charles. Het is een ster van geweldige afmetingen, maar geluid geeft zij niet veel. Daar is het bedrijf al uit, en zo waar, ons paartje maakt zich gereed om heen te gaan geloof ik.

René de Mareuil had inderdaad een kostbare mantel heengeworpen om de blote schouders van de vrouw met haar olijkleurig gelaat en Brand en Raffles moesten zich haasten om hen niet uit het oog te verliezen, toen zij vlug door de brede gang liepen, die zich al begon te vullen met bezoekers en de beroemde statietrap afdaalden naar de vestibule.

René de Mareuil liet zich in de vestiaire zijn goed geven, Raffles en Brand deden hetzelfde en bijna tegelijkertijd bereikten zij het plein.

Het eerste wat Raffles trof, was, dat de jongeman niet zijn eigen auto tot zijn dienst had, maar met zijn dame in een van die haveloze taxi's stapte, die pas tegen het vallen van de avond te voorschijn komen, alsof zij zich schaamden voor het daglicht, dat hun gebreken wat al te zeer zou doen uitkomen.

Brand en Raffles hadden dus al de tijd niet alleen om voor hun eigen wagen te gaan zorgen, maar ook om het nummer op te nemen van de taxi, waarmee het paartje zoëven was weggereden, na een tamelijk langdurig onderhoud met de chauffeur, die waarschijnlijk ontevreden was over de lange afstand, die hij moest afleggen.

Niet zodra had de taxi zich in beweging gesteld of Raffles fluisterde tot Henderson die met zijn eigen wagen was komen aanrijden:

— Die auto is het, James. Blijf maar dichtbij, want je ziet dat er nog heel wat meer taxi's rijden op dit uur en wij mogen deze tot geen prijs uit het oog verliezen.

— Zou dat geen argwaan wekken? merkte Brand op.

— Waarom? Dan, zouden wij moeten aannemen, dat het jongemens iets misdadigs in de zin heeft en waarvoor ik hem ook houd, zeker niet voor een bandiet. Vooruit, James.

Reeds zette de wagen zich in beweging en daar men de kap open had gezet, wegens het warme, verrukkelijke lenteweer, zo konden Raffles en Brand zeer gemakkelijk constateren, dat Henderson de taxi met het jonge paar nauwkeurig volgde, op een afstand, die nooit groter werd dan een meter of veertig.

Het werd een lange, tamelijk eentonige tocht, eerst door het hartje van Parijs, vervolgens langs de Seinekaden, tenslotte door Auteuil, altijd maar de Seine volgend en nu en dan keek Brand verwonderd Raffles aan, totdat hij tenslotte vroeg:

— Zij zullen toch niet naar een andere stad gaan?

— Wij zullen het wel zien, Charles, omdat wij dan ook naar een andere stad zullen gaan, antwoordde Raffles laconiek. Maar ik geloof het haast niet, want het loopt al naar half twaalf. Ik erken echter volstrekt niet te begrijpen, wat men hier op dit uur te zoeken kan hebben.

Raffles had dit juist gezegd, toen, tot grote verwondering van Brand, de taxi eensklaps stopte voor een van die oude kasteeltjes, uit de tijd van de zonne-eigenaars, meestal uit landen met een koning, die men thans voor een zacht prijsje kan kopen en waarin de nieuwe hoge valuta, zich vergapen aan de plafonds van Fragonard en de deurpanelen van Watteau, aan de prachtige gebeeldhouwde trapleuningen, de fraaie ramen, de betimmeringen met verguld hout en de andere schoonheden van die oude patriciërswohnungen.

Niet het minste spoortje van licht drong door uit de ramen, die met blinden gesloten waren en Brand zag vaag het bordje in de tuin, die het herenhuis van de weg scheidde, waarop natuurlijk te lezen moest staan dat het te koop of te huur was.

De auto van Raffles stopte op een volkomen duistere plek en Henderson had onmiddellijk de schijnwerpers geëdoofd, alsmede de stadslichten.

Het was op deze plek zo volkomen stil, alsof men zich op het platteland bevond.

Slechts nu en dan kon men in de verte het geknars horen van de elektrische tram die door Auteuil rijdt en deze voorstad verbindt met Parijs.

Verderop echter stond een straatlantarn en bij het licht daarvan konden Raffles en Brand, die waren uitgestapt, duidelijk zien hoe René de Mareuil zijn dame hielp bij het verlaten van de taxi

vervolgens afrekende met de chauffeur en toen met haastige stappen wat verder liep en de straat overstak.

— Zij hebben dus niets te maken in dat verlaten huis, fluisterde Brand.

— Wij zullen wel zien, antwoordde Raffles. Het is best mogelijk dat zij de chauffeur op een dwaalspoor hebben willen brengen.

Dit had Raffles goed ingezien, want nauwelijks was de taxi naar Parijs teruggedreden, of de jonge vrouw, aanstonds herkenbaar aan de lange avondcape die zij droeg en die vervaardigd was uit witte zijde, afgezet met hermelijn, en de jongeman, staken de straat weer snel over en verdwenen ergens in de nabijheid van het donkere herenhuis, ofschoon het met geen mogelijkheid te zeggen viel, waarheen zij zich eigenlijk hadden begeven.

Heel even echter meende Raffles, die het best in de duisternis kon zien, nog iets wits te zien schemeren bij de voordeur.

Er is enige malen sprake geweest van een straat, maar dit woord geeft niet goed de toestand ter plaatse weer. Het is wel een straatweg, maar het is geen straat in de betekenis, die men gewoonlijk daaraan hecht, want de huizenrijen lopen daar niet meer onafgebroken door. Op die plek is Auteuil meer geworden tot een soort villadorp, waarin echter op verscheidene plekken de oude kastelen zijn blijven staan, die in vroegere eeuwen tamelijk ver van de hoofdstad lagen, zodat men twee uren met een postkoets of te paard nodig had, om bijvoorbeeld, van Auteuil naar de Place Royal te rijden.

Men begeeft zich hier vroeg ter ruste, juist als in een echt dorp, de agenten zijn in deze deftige voorwijk sporadisch, voertuigen vindt men er weinig en alles ademt er rust en vrede.

Wat het huis zelf betreft, dat zulk een voorname rol zou spelen in dit avontuur van Raffles, het was een vierkant gebouw met drie verdiepingen, gelijkvormige ramen, hoog en smal, met een soort terras, dat naar de voordeur leidde en waarboven zich een afdak bevond benevens een steenen balkon dat langs de

gehele voorgevel liep, ter hoogte van de eerste verdieping. Op de tweede verdieping waren drie balkons, maar die liepen niet ineen en bevonden zich voor even zovele vensters.

Het huis was van de weg gescheiden door een grote tuin en het mocht verwondering baren, dat op dat terrein al niet lang de hand was gelegd door niets ontziende bouwspeculanten.

Dit alles, het spreekt vanzelf, hadden de beide vrienden in enkele tellen opgenomen.

— Zij zijn stellig door het hek gegaan, fluisterde Brand.

— Dan zullen wij hen volgen, antwoordde Raffles bedaard. James, we zullen weer beslag moeten leggen op je eindeloos geduld, m'n jongen, althans voor een uurtje. Zijn wij dan nog niet terug, dan bewijst dit, dat het ons daarbinnen bevalt en dat wij nog wat blijven.

— Kan u er dan geen gevaar dreigen, mylord? vroeg de reus ongerust.

— Geen schijn van gevaar, beste James, wees daar maar zeker van, anders zouden kwajongens als die burggraaf er zeker niet met hun dame binnengaan. Ik geloof dat ik wel weet wat wij daarbinnen te zien zullen krijgen en al is het misschien tegen de wet, misdadig zal het wel niet zijn of ik moet mij al heel erg vergissen. Keer dus maar gerust naar huis terug als wij, laat eens zien, om één uur niet weer op deze zelfde plek zijn teruggekeerd.

De twee vrienden liepen snel naar het hek, volgden het pad tot aan de deur en kwamen juist bijtijds om te zien, hoe twee heren, die zoëven uit de lange slee gestapt waren, die deur openden, door een kleine klink op te duwen, die niet zo heel gemakkelijk te vinden bleek te zijn.

Raffles nam zwijgend en beleefd zijn hoge hoed af en maakte van de gelegenheid gebruik om met Brand eveneens het hek door te gaan. Nu moesten zij half op de tast het brede grintpad volgen, waar overal het onkruid opwies, dat naar het zoëven genoemde terras voerde.

De heren voor hen, die op gedempte toon spraken en zonder enig spoor van opwinding hun sigaretten rookten, hetgeen op Brand een zeer geruststellende uitwerking had, gingen niet de stoep op van het terras, maar sloegen links af en bereikten zo een deur, waarop zij een paar malen zacht klopten, totdat er ergens een klein luikje openging en de stem van een onzichtbaar persoon vroeg:

— Uw toegangsbewijs?

Wat er precies gebeurde, was niet te zien, want daarvoor was het te donker, maar de heren overhandigden waarschijnlijk een rood, benen plaatje, door het kleine luikje aan de onzichtbare man het luikje ging weer dicht, denkkelijk omdat er daarbinnen licht moest worden gemaakt, toen ging de deur op een kier open en de stem zei weer:

— Een voor een, als ik u verzoeken mag.

De heren verdwenen en Raffles en Brand kwamen aan de deur. Zij legden de beide fiches in 'n hand die uit 't luikje werd gestoken, dit werd gesloten, toen werd de deur geopend, maar juist zover, dat er slechts een man tegelijk kon binnentreden en nu stonden de beide avonturiers in een lange gang. Pas toen de deur weer dicht ging, werd er licht gemaakt en zagen zij op een matten stoel een klein, heel oud mannetje zitten, dat de taak vervulde van portier en dat zich verder om hen volstrekt niet meer scheen te bekommeren.

HOOFDSTUK III

DE GEHEIME FEESTZAAL

Dit alles zag er zo volkomen nuchter uit, het mannetje geleek zo volmaakt op de portier van een of ander museum dat Brand zich zeer teleurgesteld gevoelde, want zijn verwachtingen waren hoog gespannen geweest.

Maar reeds had Raffles hem bij de arm gevat en toegefluisterd:

— Kom mee, opdat wij die heren daar voor ons, niet uit het oog verliezen. Ik begin te geloven, dat hier geen vreemden worden toegelaten en het zou dus inderdaad argwaan wekken, als wij naar de weg moesten vragen.

De heren waren reeds aan het einde van de kaarsrechte gang, die van voor tot achter door het huis scheen te lopen, daar stonden zij stil voor een tweede deur en hier werd het hele omslachtige ceremonieel van het aankloppen en het controleren van de rode schijfjes herhaald.

Tot grote verwondering van de beide mannen, die eigenlijk verwacht hadden, door deze deur rechtstreeks in de achtertuin te komen, bevonden zij zich nu in een volkomen kaal vertrek, waar geen enkel ander meubel stond dan de rieten stoel van de huisbewaarder, die wel een tweelingbroer van de cipier aan de voorkant van het huis kon zijn. In dat vertrek begon een stenen trap, waarlangs de beide heren, die hen voor waren gegaan, reeds verdwenen.

Voor hij deze trap op zijn beurt afgang, merkte Raffles nog op, dat het vertrek geen andere deur had dan die, waardoor hij en Brand waren binnengetreten en dat het met kunstlicht verlicht moest worden, want er was geen spoor van een venster of zelfs van de kleinste opening te zien.

— Ik vermoed dat dit vertrek nog niet eens zo lang geleden tegen het huis is aangebouwd, amice, zei Raffles zacht onder het afdalen van de stenen trap, die vrij goed verlicht was door electri-

sche lampjes.

— Als dat zo was, Edward, dan zou deze trap zich voor die tijd buitenshuis hebben moeten bevinden, merkte Brand op.

— Dat spreekt vanzelf. Maar het is mogelijk, dat zich hier vroeger een zijvleugel heeft bevonden, die is afgebroken of door brand is verwoest. De trap is vrij hoog zoals je ziet en wij moeten nu al tamelijk diep onder de grond zijn.

Eindelijk bereikten de beide vrienden de voet van de stenen trap, die zonder een enkele wending naar beneden voerde en nu stonden zij in een kelder, waarvan het oorspronkelijke doel nog heel duidelijk te zien was, want er stonden nog onderstellen van zeer zwaar eikenhout, waarop in vroeger eeuwen waarschijnlijk de kolossale okshoofden wijn hadden gelegen.

Thans was deze kelder omgetoverd in niets anders dan een hoogst moderne vestiaire.

Dit is eigenlijk niet het goede woord, want de vestiaire bleek een kleedkamer.

Tot zijn grote verwondering bemerkte Brand, na bij zichzelf de opmerking te hebben gemaakt dat het hier zeer warm was, een jongeman, gekleed in een Romeinse tunica, die hem tot aan de knieën reikte en om het middel gesloten was met een koperen band. Zijn benen waren naakt, evenals zijn armen die uit de korte mouwen staken en zijn voeten waren gestoken in sandalen van gevlochten stro, die met dunne riempjes aan de wreef waren bevestigd.

Deze jongeman, die zich met de beide het eerst binnen gekomen heren had bezig gehouden, liet een waarschuwende kreet horen en onmiddellijk kwam er uit een zijbeuk van de geweldig grote kelder, een soortgelijke als slaaf geklede te voorschijn, die met een diepe buiging op Raffles toekwam, de armen over de borst kruiste en op nederige toon sprak:

— Ik ben uw dienaar, heer, en ik verzoek u, mij te willen volgen naar het atrium.

Daarop sprak Raffles plechtig, de hand uitstrekkend als een Romeins imperator:

— Voer mij en mijn metgezel naar het atrium, slaaf.

Zij betraden nu een bijna volmaakt cirkelvormige ruimte, waarvan de vloer was bedekt met vierkante tegels, beurtelings blauw en wit, en ingelegd met verschillende ornamenten van gekleurde stenen, in het midden daarvan bevond zich een fontein, die zacht ruisend een straal deed opspuiten van geparfumeerd water, dat weer neerviel in een bekken van rose marmer, gedragen door vier Cupido's.

Rondom rezen de zuilen op, welke de gaanderij droegen, en tussen die zuilen bevonden zich de vertrekken, waar het gezin van de patriciër zich verbeeldde op te houden, maar die thans waren bestemd voor de gasten, om zich daar te hullen in het gewaad van een welgestelde Romein.

Overall liepen bedrijvig de slaven rond in hun korte, witte tunica's met gouden banden om het voorhoofd, die de jassen en hoeden der bezoekers in ontvangst namen, en die de schapen van de bokken scheidden, in dier voege, dat de heren rechts, de dames links werden geleid.

Want daar waren ook slavinetjes, en Brand moest bij zichzelf bekennen, dat zij er allerbekoortst uitzagen in hun witte gewaden, het haar hoog opgemaakt en gouden banden om polsen en enkels.

Sommige heren wilden lachend protesteren tegen het voorschrift om zich te verkleden, maar de slaven bleken onverbiddelijk te zijn, en die niet wilde gehoorzamen, werd rechtstreeks weer naar buiten geleid.

Er bleek echter niemand te zijn, die tot dit uiterste wilde gaan, en zo zag men de mannen van de twintigste eeuw in hun smokings en rokken de vertrekken tussen prachtig bewerkte pilaren binnen gaan, en er weer uittreden als senator, schatrijk koopman, welgesteld burger, of luitenant van de keizerlijke lijfwacht, getocid met het koperen haar-

nas, bronzen scheenplaten aan de benen en lederen sandalen, met koperen plaatjes versierd.

Aan een brede bandelier droegen deze krijgslieden op de linker heup het korte zwaard in een schede van koper.

Raffles behoorde tot een van degenen, voor wie het toeval zulk een costume had weggelegd, en Brand keek hem bewonderend aan, toen hij daar te voorschijn trad, een toonbeeld van kracht en gezondheid, gespierde armen slechts voor een klein deel bedekt door de korte mouwen van de tunica onder het harnas die kanteelvormig waren uitgesneden, de helm met de wuivende paardenstaart op het hoofd.

Dat al maakte van Raffles een held uit de «Ilias».

Hij had stevige sandalen aan de voeten, die met riemen waren vastgemaakt, beslagen met bronzen knoppen, in de vorm van leeuwenkoppen.

Aan de linkerarm droeg hij een rond schild, gemaakt van taai hout, en overtrokken met buffelhuid. In het midden vertoonde zich het schrikaanjagende gelaat van Medusa, met slangen inplaats van haar om het hoofd.

Aan een ceintuur van koperen schakels, hing het korte, brede zwaard van de legeraanvoerder.

Menig ander zou zich in dat costume al zeer onbehaaglijk hebben gevoeld, en met zijn ledematen geen weg hebben geweten, maar het was alsof Raffles zijn gehele leven nooit iets anders had gedragen dan die blinkende wapenrusting en dat zware, ronde schild.

Brand had zich moeten tevreden stellen met de lange toga van een senator, ofschoon hij eigenlijk daarvoor veel te jong was, maar alle andere gewaden waren reeds weg, want het bleek dat zij zeer laat waren.

Ofschoon er nu niemand meer aanwezig was in het atrium dan de slaven en slavinnen, zo behoefden zij toch de weg niet te vragen, want van onder een met bloemen omrankt peristilium, kwam hun een helder schijnsel tegemoet, waarschijnlijk uit de feestzaal en zij zagen door die rechthoekige opening heen telkens personen voorbijstrijden, in Re-

meinse gewaden, die deftig voor elkan-der negen.

Zij liepen op dat licht af, passeerden een deurwachter, een reusachtige neger, die gewapend was met een lans, en toen stonden zij aan het begin van de eigenlijke feestzaal.

Raffles en Brand beiden hadden een en ander beleefd in New York, hadden daar deelgenomen aan nachtelijke, geheime feesten van schatrijke « levens-kunstenaars », zoals deze mensen zichzelf noemden, maar zij zagen aanstonds wel in dat die feesten de vergelijking niet konden doorstaan met wat zij hier zelf aanschouwden.

Het was alsof zij plotseling van de werkelijkheid in een droom waren overgeplaatst, in een droom van schoonheid en poëzie.

De zaal leek onmetelijk groot te zijn, hetgeen echter gezichtsbedrog was en werd teweeggebracht door handig aangebrachte spiegels en de opstelling van het licht.

De grote ruimte was op zijn minst veertig meters hoog, maar leek nog hoger te zijn door de kunde van een bekwaam schilder, die een bedrieglijk perspectief had weten aan te brengen. Van die hoge zoldering daalden ontzaglijk grote lappen neer van purperen en witte zijde, en daar tussen gloeiden de elektrische bollen, die men aldus maar zelden te zien kreeg, en wel alleen wanneer men juist tussen twee van die lappen instond, die wel tien meter lang waren.

De zaal moest ongetwijfeld een getrouwe copie betekenen van het huis van een invloedrijke patriciër in het oude Rome. De wanden waren kunstig beschilderd, een zuilengaanderij volgde de ronde muur van het geweldig grote vertrek, en was slechts open aan de zijde van de ingang, en vlak daartegenover. Daar echter was de opening veel groter, en verleende doortocht aan een kolossaal brede trap van marmer, ongeveer vijftien treden hoog, die eindigde in wat men een rotonde zou kunnen noemen, waarvan de open zijde naar de zaal gekeerd was.

In het midden van die ronde estrade, opgetrokken uit rossig geaderd marmer,

stond een troonzetel, van dezelfde edele steensoort, over de rug waarvan een mantel van rood fluweel was geworpen.

Juist achter die zetel bevond zich de enige deur, die tot deze rotonde toegang gaf.

Aan weerszijden sloten zich de zuilengaanderijen, die hier dus de treden van de reuzentrap volgden.

De deur daarachter was klein en van brons, tenminste voor zover de beide vrienden het op die grote afstand konden beoordelen.

Maar ook aan hun kant waren zij niet gelijkvloers met de eigenlijke feestzaal, want het bleek dat de zuilengaanderij zich omtrent een meter boven die vloer bevond, zodat men vijf treden moest afdalen van een trap, die ongeveer twaalf meter breed was en die er uitzag alsof zij van graniet was gemaakt.

De eigenlijke vloer was van een glanzende, bijna doorzichtige steensoort, en werd klaarblijkelijk van onder goed verwarmd, denkkelijk met het oog op het luchtige gewaad van de dames en heren, en de dunne sandaalzolen.

Op die vloer was een tafel geplaatst van een zeer eigenaardig model: zeker wel tachtig meter lang, en opgesteld in de vorm van een cirkel, open aan de kant van de reuzentrap, die naar de troonzetel voerde.

Stoelen zag men er niet.

Er waren echter overal rustbanken neergezet, waarop de aanwezigen zich konden uitstrekken, volgens de mode uit de dagen van het oude Rome, waar men, zoals algemeen bekend, nooit anders dan liggende at.

Die banken waren bedekt met fraai geweven kleden en zachte kussens, en bevonden zich slechts aan één kant van de tafel, zodat er in het midden een grote ruimte werd vrijgehouden, waar op het ogenblik iets gedaan werd, dat al zeer weinig strookte met de gebruiken van het oude Rome: men danste er de tango, foxtrot en rumba, sandalen en zwaarden ten spijt.

Er moest zich dus ergens een orkestje bevinden, maar Raffles en Brand konden voorshands niet ontdekken waar. Pas veel later bleek het hun, dat er in

het geheel geen musici waren, maar dat de schetterende klanken werden teweeggebracht door een band-recorder, onzichtbaar opgesteld juist tegenover de rotonde, en bediend door een enkele negerslaaf.

De beide vrienden taxeerden dat er in die zaal met zijn barbaarse weelde, zijn kostbaar bewerkte zuilen, zijn vergulde zetels en zijn kunstige decoratie, omstreeks tweehonderd personen aanwezig waren, waarvan ongeveer de helft vrouwen.

Er was geen enkele van die gasten, die niet het voorgeschreven Romeins gewaad droeg.

Niet weinig tot zijn verbazing bemerkte Brand, dat er over de open ruimte voor de tafel slavinnetjes heen en weer liepen, wier kleur afwisselde van heel bruin tot gitzwart. Zij droegen ronde schalen met gebak en wijn, die zij de gasten aanboden.

Toen hij zo een kwartier had toegekeken, vroeg Brand zacht:

— Zou de politie van dit eigenaardig gedoe afweten?

— Dat is wel waarschijnlijk, ondanks alle geheimzinnigheid.

— Maar zou zij het goedkeuren?

— Wat kan zij er aan doen? Ik vermoed dat deze onderaardse feestzaal wel het eigendom zal zijn van een of andere exploitant, die achter de schermen blijft. Je hebt natuurlijk opgemerkt dat er geen entree wordt geëist, en bovendien zijn de autoriteiten buitengewoon toegankelijk. Men is aan zulke dingen gewend geraakt, en niemand schijnt er meer iets bijzonders in te zien.

Terwijl Raffles nog sprak was er een grote neger met een paar tijgerachtige sprongen de reusachtige trap opgesneld, en hield in het midden stil, gewapend met een koperen gong, waarop hij nu drie harde slagen gaf; op 't zelfde ogenblik kwamen er terzijde van de rotonde twaalf meisjes aansnellen.

— Dat kan prachtig worden, zei Raffles ironisch langs zijn neus weg. Ik geloof dat wij hier getuigen zullen worden, Charles, van een zeer natuurgetrouw nagebootst bacchanaal aan het hof van

Nero of Calligula. Kijk maar, daar drijven negers reeds met dreigende zwaarden de gasten tot achter de tafels, om ruimte te maken voor de danseressen. En hier is de muziek ook al.

De twaalf danseressen werden op de voet gevolgd door een zestal harp- en luitspelsters, die plaats namen op de onderste trede van de grote trap, en niet zodra zweeg de band-recorder, of een zoete, slepende melodie zette in, en de twaalf danseressen begonnen een van die langzame, sierlijke dansen, die in de bloeitijd van het Romeinse Keizerrijk bij geen enkel feestmaal mochten ontbreken.

Raffles en Brand hadden zich neergeveld op een bank van verguld hout, en volgden het schouwspel. Het was zonder enige twijfel betoverend, want de meisjes dansten met een wonderlijke gratie, als nimfen in het woud.

Het was doodstil geworden, en men hoorde niets anders dan het klare getinkel van de eigenaardig gevormde harpen en het eentonig gemurmel van een fluit daarboven uit.

Nog terwijl er gedanst werd ging ploteling daar heel hoog de bronzen deur van de rotonde open en een man trad te voorschijn, die onmiddellijk de ganse aandacht van Raffles in beslag nam.

Zijn gewaad vloekte wel hevig met de omgeving, want hij was de enige die in rok gekleed was.

Van zijn gelaat viel slechts heel weinig te zien, behalve dan dat het zeer bleek moest zijn, want hij droeg een masker, verlengd door een stuk zwarte kant.

Hij liep snel op de troonzetel toe, gevolgd door twee zwarte slaven, die hem vlug en eerbiedig een rode mantel omsloegen, en de kap daarvan over zijn hoofd trokken.

Zodra hij gezeten was liepen zij buitend, het gelaat steeds naar de zetel gekeerd, terug tot naast de bronzen deur die weer gesloten werd.

Ternauwernood waren de twaalf danseressen weggeïjd, gevolgd door de luitspelsters, of een vreemde kreet steeg op uit de kelen van de aanwezigen en

aller ogen wendden zich naar de troon, terwijl alle handen ten groet omhoog gingen.

— Heil de Koning van Parijs. Heil, galmde het door de ruime, marmereen zaal.

HOOFDSTUK IV

EEN ROMEINS BACCHANAAL

Heel even neeg zich het hoofd van de geheimzinnige man daarboven, toen klapte hij in de handen, de neger met zijn gong verscheen weer, een daverende slag klonk, en acht worstelaars sprongen te voorschijn, gitzwart allen, die onmiddellijk paarsgewijze begonnen te worstelen, terwijl de gasten zich eveneens paarsgewijze hadden uitgestrekt op de rustbanken voor de tafel, waarna de slavinnen begonnen de spijzen rond te dienen op zilveren schalen.

Er liep een ceremoniemeester rond met een lange staf, die over alles het oog liet gaan, en hij had nauwelijks de beide mannen in het oog gekregen, die nog steeds op de bank zaten, of hij gaf aan twee meisjes een wenk, die aanstonds op hen kwamen toesnellen.

Raffles en Brand konden nauwelijks hun verbazing bedwingen, want zij herkennen aanstonds in die Romeinse slavinnen Zaza Deslys en Loulou Legras.

En ofschoon er niet aan te twifelen viel, of dezen hadden ook hen herkend zo bleven zij toch voortreffelijk in hun rol, en vroegen vleidend:

— Zal de edele heer ons niet verblijden met zijn gezelschap? Wil de edele heer zich niet aan onze zijde uitstrekken en van de kostelijke spijzen proeven?

— Zijn er pauwentongen en zwaluwnestjes? vroeg Brand in de grootste ernst.

— Dat niet, edele heer, antwoordde Loulou, even giechelend, maar er is wel kaviaar en de wijn is voortreffelijk. Het is echte wijn van Xeres.

— Het zij zo, zei Raffles afgemeten, na Brand een snelle wenk te hebben

toegeworpen. Een ogenblik later had het viertal zich uitgestrekt op de twee rustbanken die naast elkander stonden, en begonnen in die tamelijk ongemakkelijke houding, half op de ellebogen steunend, van de werkelijk uitnemende spijzen te eten.

Intussen liepen de worstelpartijen ten einde, en Keizer Calligula deed zijn intocht door de kleine ingang van het peristilium, met zijn gevolg van slaven, kunstmakers, raadslieden, hofnarren, tezamen wel veertig personen, in de kostbaarste gewaden gekleed, die gingen plaatsnemen op de zetels, die voor dat doel haastig door slaven waren neergezet, onder de zuilengaanderij tegenover de rotonde.

Langzamerhand werd de stemming, die aanvankelijk nog een beetje gedwongen was, lossen onder de invloed van de wijn, de ophitsende muziek, en de wilde dansen der slavinnen.

Al die tijd zat de man daarboven onbeweeglijk neer te zien op dat gekrioel aan zijn voet, die zwelgende gasten, de kunstmakers, die gedresseerde beren vertoonden en met elkander worstelden of boksten, totdat Raffles aan zijn tafelenote vroeg:

— Wie is die sinjeur daarboven eigenlijk?

Tot zijn verwondering zag hij het meisje onder haar blanketsel verbleken en zij wierp een schichtige blik om zich heen, alvorens zij antwoordde:

— Hij is de Koning van Parijs.

— Zo heb ik hem horen noemen, maar dat brengt mij niet veel verder. Wie is hij?

— Dat weet niemand. Hij komt on-

verwacht, en gaat ook plotseling weer weg. Hij heeft hier natuurlijk vertrouwelingen, maar die zouden zich liever de tong afbijten dan hem te verraden.

— Vertrouwelingen? Verraden? herhaalde Raffles langzaam. Dat klinkt niet erg vrolijk. Hij heeft dus iets te verbergen?

Loulou keek hem een ogenblik strak aan, en vroeg toen:

— U bent hier zeker voor het eerst?

— Ja, ik had nog niet het voorrecht.

— Dan verwondert het me eigenlijk dat u een uitnodiging hebt gekregen. Wij worden goed geschikt, dat verzeker ik u. U hebt zeker een bom duiten?

— Tamelijk, antwoordde Raffles met een lachje, hoezo?

— Wel, arme slokkers kunnen we hier niet gebruiken. Ik zeg u dat omdat u er niet uitziet als iemand die zich zal laten bestelen.

— Dat gebeurt hier dus wel eens?

— Wel, het is gewoonte, antwoordde Loulou.

Het was duidelijk dat het meisje veel meer gedronken had dan goed voor haar was, en voor haar belofte van stilzwijgendheid, want zij ging voort, zich dicht naar Raffles toe buigend.

— Ik heb jou dadelijk aardig gevonden, en daarom waarschuw ik je nu ook. Wees op je hoede en neem je in acht, want het gaat hier soms heel vreemd toe en velen komen hier met duizenden in hun zak en gaan berooid heen.

— Een dievenhol dus?

— Eerder een speelhol. Aanstands zal er worden gespeeld, als zij maar dronken genoeg zijn en ik geef u de verzekering, dat er niet veel gasten zijn, die bij dat spelen winnen.

— Maar zij hebben toch hun geld niet in hun tunica meegenomen?

— O, dat is volstrekt niet nodig. Er wordt met fiches gespeeld en bij het vertrek kan men in de vestiaire afrekenen.

Zij had haar mond dicht bij het oor van Raffles gebracht en vervolgde:

— Maar die man daarboven met zijn masker heeft nog wel meer trucs, hoor. Zij zijn hier allemaal als de dood zo bang voor hem. Ik bedoel natuurlijk de

lui, die hem met die malle comédie moeten helpen en die altijd dezelfde zijn. Calligula is een voormalige toneelspeler, een oude zuiplap, die maar wat blij is met dit baantje. Die slavinnen zijn koor-meisjes voor het merendeel, die dadelijk hierheen komen na afloop van een revue. Ja, als je het uit elkaar gaat rafelen blijft er natuurlijk niet veel van over. Maar ik ben blij, dat ik je heb teruggevonden. Wil je...

— Vertel mij eerst nog wat meer, onderbrak Raffles haar met grote onverstoorbaarheid. Hoe vaak hebben deze belangwekkende samenkomsten plaats?

— O, een paar keer in de maand. Het mag natuurlijk niet, omdat er zo grof wordt gespeeld, maar niemand zou er graag voor uitkomen dat hij hier geweest was, want het gaat hier soms beestachtig toe en daarom wordt het geheim ook zo bewaard. De Koning van Parijs krijg je anders nooit te zien en ik zweer je, dat niemand weet wie hij is.

— Heeft nooit iemand geprobeerd hem na te gaan?

— Jawel, dat is wel eens gebeurd, antwoordde Loulou huiverig. En dat heeft de nieuwsgierige altijd lelijk opgebroken, terwijl het bovendien tot niets leidde. Je komt die bronzen deur niet door en als je een andere weg probeert te volgen, dan ben je nog verder van huis, want dan is hij allang gevlogen. Er moet hier ergens een geheime uitgang zijn, die hij alleen kent. Een gevaarlijk heerschap, of ik heb er geen verstand meer van. Maar je drinkt helemaal niet?

— Ik ben hier gekomen om te zien, niet om te drinken, antwoordde Raffles kortaf en liet tegelijk zijn ogen een ogenblik over de tafel glijden en over de rustbanken, waar sommige aanliggenden reeds in slaap waren gevallen onder de invloed van de krachtige wijn, totdat zijn blikken bleven rusten op het bleke gezicht van René de Mareuil, die een bank of tien verder naast de mooie vrouw met het olijkleurige gelaat lag.

Loulou had de richting van zijn blik gevolgd en zei met een minachtend opgekrulde bovenlip:

— Nu zal hij er ook wel gauw doorliggen.

— Waar doorliggen?

— Door zijn geld natuurlijk. Weet je wie het is, daar naast hem?

— Ik heb er geen flauw idee van.

— Dat is Louise de Champfleury. Heeft in een paar jaren tijd vijf schatrijke Amerikanen op de keien gebracht. O, een modelvamp, in dat opzicht. En allemaal miljonair, op mijn woord. Waar het bleef kon je je niet begrijpen; het was alsof het met emmers tegelijk het raam werd uitgegooid. Zij liet 'n badkamer voor zich inrichten, die een miljoen francs kostte, want het marmer voor de vloer en voor de kuip was heel zeldzaam geworden en ze moesten het ergens op Sicilië gaan opdiepen. Een auto gebruikt ze nooit langer dan een maand en dan wil ze weer een andere hebben. Zij kocht een renpaard voor 700.000 francs en toen het stomme dier bij de eerste de beste wedren als tweede aankwam, liet zij het eenvoudig afmaken door haar trainer. Zowat twee maanden geleden had ze pas een snoer prachtige diamanten gekregen van haar laatste Amerikaanse vriend en tijdens een souper maakt iemand een stupide opmerking over de hardheid van diamanten. Zij begint te lachen en wat doet ze? Ze laat een hamer halen en ze begint als een dolle op die diamanten los te slaan. Nu, veel bleef er niet van over. Stapelgek, dat kun je van mij op een briefje krijgen.

Raffles keek een ogenblik aandachtig naar het mooie, maar volkomen onbewogen gelaat van de vrouw, die daar naast René de Mareuil lag uitgestrekt en onverschillig aan haar glas champagne nipte en hij vatte het voornemen op, eens wat nader kennis te maken met die vrouw, die bezeten scheen te zijn door de rage, de onweerstaanbare aandrif, mannen te plunderen en het geld naar alle windrichtingen weg te smijten.

Dan ging zijn blik naar de bleke jongen, de laatste spruit van een adellijk geslacht, die nu haar slachtoffer scheen te worden en die zeker lang niet genoeg geld had om langer dan enkele maanden aan haar grillen te voldoen.

Loulou scheen de gedachte van Raffles te hebben geraden, want zij zei

schouderophalend:

— Hij heeft al een paar landgoederen moeten verkopen en ze zeggen, dat hij zelfs zijn moeder al heeft aangesproken om geld, dat van haar is. Die arme dame. Als ik het bijtijds geweten had, zou ik me nooit met hem bemoeid hebben.

— Kijk, dat is aardig van je, zei Raffles, en heel even streelde hij de hand, die het sigarettenpijpe vasthield.

Maar hun stemmen werden overschreeuwd door de gillende kreten van een nieuwe troep danseressen, het gerammel van tamboerijnen en de doffe klanken van negertrommels.

De opwinding steeg ieder ogenblik en het bacchanaal bereikte zijn toppunt, toen plotseling bijna alle lichten werden gedoofd.

Nu liet Raffles zich van de rustbank glijden en deed 'n korte waarschuwingsroep horen, die Brand aanstonds aan zijn zijde bracht.

Temidden van de gesmoorde kreten hier en daar, het luide gegil elders, zochten zij in de halve duisternis de weg naar de andere uitgang, aan de voet van de trappen, die naar de rotonde voerden. Want daar moest een of andere uitgang zijn, daar de danseressen en acrobaten van die kant waren gekomen.

Raffles had Brand bij de hand gevat en trok hem haastig met zich mee, totdat de jongeman een weinig ongeduldig vroeg:

— Wat zijn nu eigenlijk je voornemens?

— Wel, ik wil weten wie die zonderling in zijn rode mantel is, die hier geregeld deze nachtfeesten aanricht, waaraan de politie waarschijnlijk heel spoedig een einde zou maken, als zij maar precies wist wat er voorviel. Men durft slechts fluisterend te spreken over de bacchanaliën ten tijde der grote Romeinse keizers, maar ik geloof niet, dat zij zoveel erger waren dan deze woeste orgie, waarvan wij thans getuige zijn geweest. En het is natuurlijk nog niet afgelopen, want nu komt pas de hoofzaak. Die rijkaards zijn allen min of meer dronken en dus rijp om geplukt te worden door handlangers van die sin-

jeur daarboven, die zich niet wil laten kennen.

— Je wilt toch niet proberen, door die bronzen deur te gaan? vroeg Brand verschrikt.

— Dat zal wel onmogelijk zijn, want ze wordt bewaakt. Maar zij moet toch op een of andere wijze te bereiken zijn. Ik kan mij niet voorstellen, dat zij heel diep onder de grond ligt en nog waarschijnlijk is, dat men haar op de begane grond moet zoeken, maar dan natuurlijk aan de andere zijde van de achtertuin. Misschien staan daar wel oude huizen, waar de Koning van Parijs binnenkomt, om dan door een geheime gang de marmeren rotonde te bereiken. Wij zullen ons in elk geval een beetje typsie houden, omdat ik wel inzie, dat wij in deze plunje niet ver zullen komen en ons moeilijk buitenshuis kunnen vertonen en op die wijze kunnen wij ontdekken, hoever men hier wel met die be-roving durft gaan.

— Het verwondert mij, dat die acrobaten en danseressen de zaak al niet verraden hebben, merkte Brand hoofdschuddend op, terwijl Raffles nog altijd zocht naar de ingang voor de artiesten, die hadden meegedaan.

— Dan zouden zij wel dwaas zijn geweest, antwoordde Raffles. Zij worden natuurlijk zeer goed betaald voor deze grapjes en zijn dus in zekere zin medeplichtigen. Daarenboven zijn zij misschien bang voor de wraak van die man daarboven; de kleine Loulou beefde en verbleekte toen zij over hem sprak.

Raffles had ongeveer ter hoogte van

de zevende trede van de grote trap eindelijk een deur gevonden, die niet op slot was en waardoor de kunstenaars (blijkbaar waren binnengekomen, evenals de danseressen en de slaven.

Deze deur bleek toegang te geven tot een vrij ruim kleedvertrek, terwijl een tweede deur voerde naar een cirkelvormige gang, die hier uitkwam op het atrium. Het was dus wel zeker, dat allen, die daar binnentraden, met uitzondering van de man in zijn rode mantel, verplicht waren, het oude herenhuis binnen te gaan. Hoe dit kon gebeuren zonder dat het de aandacht trok van de politie, was Raffles een raadsel, maar dat het geschiedde, stond buiten twijfel.

Het had een kwartier geduurd alvorens Raffles dit had ontdekt en toen hij de grote feestzaal weer betrad van de zijde van het atrium, werden juist de lichten heel langzaam weer opgedraaid.

Met een gevoel van walging en afschuw keek Raffles een ogenblik neer op die half dronken mannen en vrouwen met verwarde haren en verhitte gezichten.

Weer klonk de gong en toen werd dat hele publiek als makke schapen gedreven naar een nevenzaal, alleen maar te bereiken door de ingang; een onmetelijk groot gordijn viel neer voor de marmeren trap en verborg de rotonde voor het oog.

Men hoorde de bronzen deur op de scharnieren draaien en toen met een dreunende slag dichtvallen, de Koning van Parijs had blijkbaar zijn troonzetel verlaten en was vertrokken.

HOOFDSTUK V

DE DANS OM HET GOUDEN KALF

De speelzaal bevond zich terzijde van het atrium, zodat men eerst de vijf treden op moest van de feestzaal.

De twee vleugels van een zeer grote deur stonden open en men kon zien, dat

de speeltafels reeds gereed stonden, waar men rouge et noir en baccarat kon spelen, zowel als poker.

De zaal was goed verlicht en het karakter ervan was eveneens Romeins, of

schoon veel eenvoudiger dan de zaal waar 't bacchanaal had plaatsgevonden.

In een hoek bevond zich een soort toonbank, waarachter een man gezeten was met een dik, pokachtig gelaat, die grote stapels speelfiches voor zich had liggen van verschillende grootte en kleur welke van 200 tot 10.000 francs waard waren. De hele troep stormde naar die hoek toe en een half dozijn krachtige negerslaven was in de weer om wat orde te brengen in die woeste horde.

Ieder kreeg zoveel fiches als hij verkoos, moest zijn naam opgeven en werd ingeschreven op een lijst met het bedrag van het aantal fiches er achter.

Sommigen begaven zich met een paar handen vol naar een van de ronde speeltafels met marmeren bladen en vergulde randen, anderen hadden de fiches gedaan in een zak, die men tot dit doel kon meenemen van de wisseltoonbank.

Enige minuten later was het spel reeds in volle gang.

Raffles en Brand hielden zich goed in hun rol en deden alsof zij minstens even beschonken waren als de anderen, ofschoon zij zo goed als niets gedronken hadden volgens hun gewoonte.

Loulou trok een pruilend lipje toen Raffles hoffelijk weigerde haar als partnerin te nemen en verklaarde, dat hij liever wat zou willen toezien.

Dit deed hij en scherp ook.

De zaal had volkomen vlakke wanden, in vakken verdeeld door vergulde lijsten, een beschilderd plafond en een mozaïekvloer, kunstig ingelegd volgens modellen uit het oude Rome.

Tegenover de brede ingangdeur was nog een tweede, die echter gesloten bleek te zijn, want een paar malen zag Raffles enige gasten vruchteloos draaien aan de vergulde knop.

In het midden van de linkerwand was een verhoging, waarop weer de zes vrouwelijke muzikanten plaats namen met hun instrumenten.

Alle tafeltjes waren bezet en ook de grote middentafel, waar men rouge et noir en baccarat kon spelen.

Terwijl Raffles zo rondkeek, zag hij René de Mareuil nog altijd in gezelschap

van Louise de Champfleury. Het was duidelijk, dat de knaap alles behalve nuchter was. Zijn ogen hadden een vreemde glans en hij was nog bleker dan anders.

Voor het eerst merkte Raffles nu pas, dat hij gekleed was als een Romeins hopman met het brede zwaard op zijde en de magere, witte armen bloot.

Hij scheen het koud te hebben, want nu en dan zag Raffles hem huiveren.

Ook Brand zag de jongeman en zei na enige ogenblikken op zachte toon:

— Ik ben bang, dat het met die knaap nog verkeerd afloopt.

— Ik geloof niet, dat er veel aan dergelijke doordraaiers verloren gaat, Charles, antwoordde Raffles koud. Bloedeloze loten van een ten ondergang gedoemd ras, alleen maar belust op vermaak, harteloos, soms gewetenloos en niet in staat de strijd om het bestaan vol te houden, zodra de fortuin zich tegen hen keert. En toch heb ik nog medelijden met de jongen en zou hem gaarne redden uit de klauwen van die mooie Circe, die daar naast hem zit en die hem wel zal kaal plukken als een kip. Ik vrees echter, dat het nutteloos zal zijn.

— Zou zij in dienst zijn van die geheimzinnige man met zijn rode mantel?

— Zeer goed mogelijk. Ik zou er echter geen eed op durven doen. Het zou te onderzoeken zijn. In elk geval moet ik weten wie die Koning van Parijs is en waaruit eigenlijk zijn taak hier bestaat.

— Opletten dat zijn sujetten hem niet bestelen, denk ik, antwoordde Brand met een lachje.

Op dit ogenblik werden zij even terzijde gedrongen door een negerslaaf, die zich een doortocht moest banen met een groot zilveren blad boven het hoofd, beladen met wijnflessen en glazen. Een tweede volgde met champagne in koelers.

Men hoorde duidelijk in de gespannen stilte, die onder het spel heerste, nu en dan een opgewonden vrouwenlachje en tweemaal herkende Raffles duidelijk de hoge, doordringende stem van René de Mareuil, die iets zei wat hij echter niet

kon verstaan.

Hij speelde samen met Louise de Champfleury tegen een dame en een heer, die Raffles geen van beiden kende.

Hij gaf Brand een wenk en beiden drentelden wat door de zaal, tot zij in de nabijheid kwamen van het tafeltje, waaraan het viertal gezeten was.

Louise de Champfleury keek op en zag Raffles met haar zonderling schitterende ogen vlak in het gelaat, tartend en tegelijk liefkozend.

Maar Raffles had slechts ogen voor René de Mareuil.

Hij zag dat er fijne druppeltjes zweet parelden op de slapen van de knaap en dat zijn gelaat doodsbleek was, terwijl er zenuwachtige trekken liepen om zijn dunne lippen.

Hij verloor blijkbaar aanzienlijk, want het stapeltje fiches aan zijn rechterhand was nog maar heel klein en Raffles was er getuige van geweest, dat hij voor twee miljoen francs bij het wisselkantoor had ingeslagen.

Het moesten dus wel zeer sterke spelers zijn, die daar tegenover hem zaten. In ieder geval waren zij volkomen nuchter en dat is een groot voordeel bij het ingewikkelde, moeilijke pokerspel. Louise de Champfleury verloor ook, maar dat scheen haar al bitter weinig te kunnen schelen, want zij bleef volkomen onbewogen haar sigaret roken, terwijl haar ogen het gelaat van Raffles geen ogenblik loslieten.

En daar ging het laatste hoopje fiches, hetwelk René schijnbaar onverschillig van zich had afgeduwd, naar het midden van de speeltafel, bijwijze van inzet.

Zijn lippen konden ternauwernood het barnstenen sigarettenpijpje vasthouden, terwijl hij een voor een de kaarten neerwierp.

Zijn partnerin hielp hem blijkbaar zo goed zij kon, maar ook haar kaarten waren niet veel waard; de partij ging verloren. Raffles en Brand zagen hoe René de Mareuil met moeite opstond en zich wankelend van het tafeltje verwijderde.

— Waar ga je heen? vroeg Louise onverschillig. Fiches halen?

— Aanstonds! antwoordde René met schorre stem. Ik geloof niet dat ik zoveel geld bij mij heb; neen, ik ben er wel zeker van. Ik geloof zelfs dat ik helemaal geen geld genoeg meer heb om onze vertering te betalen. Ik ga... een luchtje scheppen.

Hij wankelde weg, Louise haalde geringschattend de schouders op en haar ogen schenen Raffles te vragen, of hij de plaats niet wilde innemen van de jongeman die haar zoëven verlaten had.

Maar Raffles deed alsof hij die blik niet opmerkte en langzaam schreed hij met Brand, schijnbaar onopzettelijk achter de jongeman aan, wiens dodelijke bleekheid zelfs hier moest opvallen in deze ongelukszaal, die zoveel bleke gezichten had aanschouwd.

Zij zagen hoe René de Mareuil de zaal verliet, het atrium bereikte, daar een ogenblik besluiteloos stilstond en toen de treden afdaalde naar de feestzaal, die daar op het ogenblik geheel verlaten lag met de overblijfselen van de maaltijd, kussens die overal in het rond lagen en hier en daar een volkomen beschonkene, neergevallen op de marmere vloer.

Men had de lichten voor een deel gedoofd en er heerste een vreemde, paarse schemering in de ontzaglijke, onderaardse ruimte.

Raffles en Brand waren echter niet de enigen die René volgden.

Twee negerslaven schenen een wenk te hebben gekregen, zonder dat Raffles kon nagaan van wie en bleven hun proef op enige afstand onopvallend volgen.

— Spreek hem aan, fluisterde Brand zacht. Ik geloof nooit, dat die jongen iets goeds voornemens is. Zijn gelaat zag er zo akelig vertrokken uit.

— Ja, ik zal mijn uiterste best doen om hem nog te redden, al vrees ik, dat hij verloren is, antwoordde Raffles op zachte toon, maar met vaste stem.

Hij deed een paar stappen vooruit, om de negers te passeren, toen een van de zwarten een onderdrukte kreet slaakte, op René wees en blijkbaar op hem wilde toe snellen.

Brand zag, hoe de jongeman een krampachtige beweging had gemaakt

naar de greep van zijn zwaard.

Het volgende geschiedde in minder tijd dan nodig is om te beschrijven. René had blijkbaar de negers achter zich gehoord, hij slaakte een schorre kreet en snelde, het zwaard met een korte ruk uit de schede trekkend, op een der dichtstbijzijnde pilaren toe.

Hij bleef voortlopen tot hij niet verder kon gaan, want de knop van de zwaardgreep stuitte tegen een pilaar en zo heftig was zijn beweging geweest, dat het brede lemmet hem door het lichaam ging, zonder dat hij zelfs één kreet slaakte.

Hij bleef een kort oogenblik voorover leunen tegen de pilaar, terwijl het bloed uit de brede wonde gutste, en toen viel hij heel langzaam voorover. Het krasen van de greep over de steen en pilaar klonk afschuwelijk in de oren van de beide vrienden, die dit ontzettende treurspel zo plotseling en onverwacht zagen voltrekken.

De neger-slaven waren al toegesnel, lieten een korte waarschuwingskreet horen, en in een ommezien kwamen er nog vier bij, die misschien wel voor dergelijke gelegenheden op post moesten staan om zelfmoord te beletten, want misschien kwam die hier wel even dikwijls voor als in het beruchte park van het casino te Monte Carlo.

Hijgend van ontzetting kwam Brand al toesnellen met Raffles op de hielen, maar de negers wendden zich dreigend om, en een hunner bromde:

— Bemoel u er niet mee. Is zaak van ons. Zullen hem wel wegdragen. Niets zeggen in de zaal. Zou u kunnen berouwen.

— Niets zeggen in de zaal? riep Brand wanhopig. Het hele huis zal ik bij elkaar gillen. Wel vervloekt, zwarte duivel, zou jij het mij durven beletten? Die ongelukkige, jonge dwaas, een kind nog bijna. O, nooit vergeef ik het mij zelf, dat wij zo getreuzeld hebben. Ga uit de weg, zodat wij kunnen zien of hij nog leeft.

Maar de zes negers plaatsten zich zo dreigend op een rij, met de harde vuisten aan het gevest van hun vlijmscherpe sabels, dat Raffles wel begreep te

moeten optreden, om Brand te beletten een dwaasheid te begaan, die ernstige gevolgen zou kunnen hebben.

Zo zei hij dan ook tot hem:

— Schreeuwen of gillen helpt hier niets, Charles. De ongelukkige jongen is verloren, want het brede zwaard is hem door het gehele lichaam gegaan op de plaats van het hart, en een schandaal zou ook nog zijn nagedachtenis bevleken.

Toen wendde hij zich tot de voorste neger, en trachtte zo vriendelijk mogelijk te vragen:

— Wilt gij mij niet even doorlaten, opdat ik althans kan zien of er nog hoop is?

Brommend ging de neger een paar stappen terzijde, Raffles boog zich over het slachtoffer heen, maar een enkele blik was voor hem voldoende om hem te doen zien, dat alles voorbij was, dat hier een jong leven ruw was afgesneden, en dat de Koning van Parijs een offer had geëist, wie weet het hoeveelste.

Hij stond langzaam op, zich tot het uiterste beheersend om niet aanstonds in te houwen op die zes zwarte kerels met hun botte, grijnzende tronies en Brand kon zich nauwelijks staande houden, bezeten als hij was door de woeste begeerte om dadelijk weg te snellen, de hele wijk te alarmeren en de ganse benede, beroofden en berovers, te laten inrekenen.

Raffles echter sloeg met kracht zijn armen om de schouders van zijn vriend en voerde hem weg van die onheilsplek, terwijl de negers snel het lijk opnamen, en het weg droegen.

Toen zij weer op de drempel stonden van de deur die toegang gaf tot de speelzaal, was daar alles voortgegaan, alsof er nimmer een René de Mareuil bestaan had. Niemand had trouwens iets van het voorval kunnen merken. Raffles zag dat Louise de Champfleury verdwenen was. Waarschijnlijk had zij er ook genoeg van gekregen, na zoveel geld te hebben verloren.

Raffles liet eens zijn blikken gaan over de aanwezigen en toen siste hij tussen de opeengeklemden tanden:

— Zij zullen er allen voor boeten, allemaal, en die duivelin met haar zwarte ogen in de eerste plaats. Ik zal niet rusten, voor ik dit hele broeinest van misdaad en bederf heb uitgeroeid met die zogenaamde Koning van Parijs inclusief. Ik zal hem tonen, dat er mensen bestaan die boven zulke koningen verheven zijn. Ga mee, Charles, wij zullen onze maatregelen gaan nemen.

Snel verlieten zij de speelzaal en begaven zich naar het atrium, teneinde daar hun Romeinse kleren weer te veruilen tegen hun eigen.

Maar hier wachtte hun een moeilijkheid.

Een van de neger-slaven stapte grijnzend op Raffles toe en vroeg in zeer goed Frans, of hij zijn speelschuld reeds geregeld had.

— Ik heb niet gespeeld, antwoordde Raffles koeltjes, er valt dus ook niets te regelen, ik heb geen fiches gekocht.

— Dan moet gij daarvan een bewijs overleggen, dat gij bij de kassier kunt krijgen en ons tonen, hernaam de neger. Wij mogen niemand laten vertrekken, zonder dit bewijs te hebben gezien.

De aderen op het voorhoofd van Raffles zwollen, want hij had die avond al heel wat moeten verduren en zijn stemming was er niet naar, om zich door negers de wet te laten voorschrijven.

— Ik heb geen bewijs, maar ik ben volstrekt niet voornemens, die lange weg naar de speelzaal terug af te leggen, zei hij uit de hoogte. Je zult me dus op mijn woord moeten geloven. Hier is het regu voor mijn kleren; vlug een beetje.

Raffles wilde reeds op de klerenrekken toegaan, waar hij zijn kleren zoëven had opgehangen, maar de neger maakte een dreigend gebaar en zei:

— Ik moet het bewijs hebben, mijnheer. Dan hadt gij u er maar dadelijk van moeten voorzien. Zijt gij misschien een vreemdeling, dat gij dit niet wist?

Raffles zag wel het wantrouwende licht in de ogen van de zwarte, maar hij antwoordde rustig:

— Ik ben hier inderdaad nog nooit geweest.

— Dan zult gij de voorschriften juist moeten leren, mijnheer. Ik verzoek u

nogmaals om het bewijs, dat gij geen geld verloren hebt in de speelzaal, eerder mag ik u uw kleren niet geven.

De neger had nauwelijks uitgesproken, of een geweldige vuistslag tegen zijn kin deed hem in een hoek van de vestiaire rollen. Onmiddellijk kwamen er luid schreeuwend drie van zijn even zwarte vrienden aanstormen, die wel plotseling uit de grond schenen op te duiken, maar die natuurlijk getuige waren geweest van dit korte gesprek.

Zij waren gewapend met kromme sabels en Raffles had slechts zijn eigen breed zwaard. Toen hij de kerels hun wapens zag trekken, aarzelde hij geen seconde, maar stelde zich dadelijk te weer en sloeg de eerste neger die hem naderde neer, met een rake houw over de schouder, die het been blootlegde en de kerel jammerend zijn kromme sabel deed prijsgeven, waarvan Brand zich onmiddellijk meester maakte.

Nu ontstond er een van de zonderlingste duels, die de beide vrienden nog ooit hadden moeten uitvechten.

Daar streden zij, als Romeinen gekleed tegen twee zwaargebouwde negers, onder de grond en met zeldzame wapens.

Het gevecht duurde echter maar heel kort, want de negers mochten sterk zijn als reuzen, schermers waren zij niet en binnen enkele tellen hadden Raffles en Brand hun de sabels uit de handen doen vliegen.

Raffles sloot onmiddellijk de deur naar het atrium, dreef de negers met zijn sabel bijeen in een hoek en zei dreigend:

— En wie nu nog één stap waagt te doen, die is verloren. Ik houd niet van gekschere en ben steeds gewend mijn eigen wil door te zetten. Toen tot Brand: Kleed je vlug aan en neem dan mijn plaats in.

Binnen enkele minuten had de jongeman zich ontdaan van zijn Romeins gewaad en zich weer in zijn eigen avondkleding gestoken en nu was het niet met de kromme sabel, maar met zijn brownning, dat hij de drie bevende zwarten in bedwang hield, terwijl Raffles zich op zijn beurt weer in zijn eigen kleren stak.

Toen hij klaar was, trad hij het ne-

venvertrek binnen, waar de dames zich hadden moeten verkleeden en waar de negers zich waarschijnlijk tot die tijd hadden opgehouden en daar hield hij vliegensvlug een opruiming onder de juwelen die hij daar vond en die achteloos waren neergeworpen op de kleedtafeltjes, elk van een grote spiegel voorzien, terwijl een paar van de slavinetjes angstig toekeken, zonder een vinger te durven verroeren.

Daarop verlieten de twee vrienden haastig de kleedkamer, sloten er de negers in op en snelden door het atrium naar de deur, die onmiddellijk voor hen geopend werd door de niets vermoedende portier, het oude kleine mannetje, dat zij reeds in de vooravond gezien hadden.

Ook zijn dubbelganger maakte niet

het geringste bezwaar, maar opende de deur en de beide vrienden stonden in de duisternis van de tuin, volgden het bemoste pad, bereikten het tuinhek en stonden nu op de volkomen verlaten weg waar zich geen levende ziel vertoonde.

Een ogenblik stond Raffles daar stil in de schaduw van een der zware bomen in de tuin, die meer op een wildernis leek, met bleek gelaat en gebalde vuisten en toen maakte hij een dreigend gebaar naar het oude huis en zei met een diepe, lage stem:

— Zij zullen het weten, zij zullen het zich herinneren, dat Raffles hier vannacht geweest is. Ik zal niet rusten voor ik de man met de rode mantel heb ontmaskerd en die ongelukkige dwaas heb gewroken, die hier zijn jong leven heeft geofferd op het altaar van god Mammon.

HOOFDSTUK VI

RAFFLES SPANT ZIJN NET UIT

De volgende ochtend sloeg Brand onmiddellijk een ochtendblad op, in de verwachting, dat hij daarin wel iets zou lezen van het tragisch einde van René de Mareuil. Hij vond echter volstrekt niets, hoe hij het blad ook uit ploos.

Geen enkele regel, geen woord was er gewijd aan het voorgevallene van die nacht in het geheimzinnige, oude huis.

In de eerste plaats was het dus duidelijk, dat de zelfmoord van de rampzalige jonge edelman geheel onopgemerkt was voorbijgegaan aan de bezoekers van het Romeinse nachtfest, want het was ondenkbaar, dat zij allen zouden hebben gezwegen, dat geen hunner de moed zou hebben gehad, dit tragische voorval te openbaren.

Een avondblad bracht echter in zekere zin opheldering. Want het bevatte in slechts enkele regels het bericht, dat men in de late ochtenduren het lijk van René de Mareuil gevonden had aan de voet van de grote trappen, die van de

Seinekade opstijgen tot aan het Trocadero, met een brede wonde in de borst. Het lijk was geplunderd, de vingers waren zelfs van de ringen beroofd en in het bericht viel te lezen, dat men hier natuurlijk weer te doen had met een van die geheimzinnige roofmoorden, die in de Lichtstad nog maar al te dikwijls straffeloos gepleegd schenen te kunnen worden.

Toen Raffles, die de gehele dag in een sombere stemming was geweest, het bericht las, staarde hij enige ogenblikken door het raam van de kamer, waar de beide vrienden toen gezeten waren, in de lucht en zei:

— Die man moet dan wel een buitengewoon grote invloed en machtige vrienden hebben. Ik bedoel de Koning van Parijs. Zijn ondergeschikten hebben het lijk van de ongelukkige waarschijnlijk in een auto tot aan de voet van de Trocaderotrap gebracht, om aan een overval te doen geloven, maar waarom die

bladen maar zo weinig regels aan zulk een zaak besteden, waar het slachtoffer zulk een naam droeg, is mij een raadsel.

— Dat is mij ook opgevallen, zei Brand. Er is natuurlijk aan de redactie van het blad verzocht, om niet al te veel ophef van de zaak te maken en dat kan alleen maar gedaan zijn door iemand die iets in de melk heeft te brokken.

— Wij hebben hier misschien te doen met een hooggeplaatste schurk, mompelde Raffles. Maar of hij hoog staat of laag, ik zal hem wel vinden. Het is nog licht, Charles. Heb je lust om op die bewuste plek eens een onderzoek te gaan instellen aan de andere kant van het huis? Misschien vinden wij de geheime deur wel, die toegang geeft tot de rotonde. En kunnen we dat, dan zal ik de politie voor de zaak interesseren.

— Een uitmuntend idee, riep Brand uit, terwijl hij opsprong. Ook ik zal niet eerder rusten, voor wij de zelfmoord van die ongelukkige jongen gewroken hebben.

Teneinde iedere kans te vermijden, dat zij wellicht herkend zouden worden door iemand die aan het feest had deelgenomen en in dienst stond van de geheimzinnige bestuurder, besloten de beide vrienden zich enigermate te vermommen, tot welk doel zij zich naar het huis in de wijk van Montmartre begaven, hetwelk voor dit doel uitmuntend geschikt was, want het lag in een van die eenzame, stille straten, die schijnen te sluimeren, zonder ooit te ontwaken, heel hoog boven op de heuvel en waar Raffles ook geen last had van overburen, daar de straat slechts één rij huizen bezat, terwijl de overzijde werd gevormd door de lage muur van een voormalige kloostertuin.

Na snel andere kleren te hebben aangeetrokken van de eenvoudigste soort en hun gelaat wat te hebben veranderd door een van die snelle kunstgrepen, waarvan Raffles 't geheim bezat, verlieten zij het huisje weer aan de achterzijde en daalden snel af naar de benedenstad, waar zij vrij spoedig een taxi vonden, die hen naar Auteuil voerde.

De schemering begon te vallen toen

zij daar aankwamen, maar het was toch nog ruim licht genoeg om alles te kunnen onderscheiden.

Het vierkante, oude huis maakte thans een lugubere indruk, zoals het daar in het midden van de verwaarloosde tuin lag, met zijn gesloten luiken als blinde ogen.

Het kostte enige moeite, de achterzijde van het huis te bereiken, want daartoe moesten de beide vrienden lopen door een soort slopje, tussen twee hoge muren door en dat tot naar de Seine scheen te voeren.

— Hij zal toch niet per boot komen en gaan? vroeg Brand op zachte toon, als vreesde hij, te worden beluisterd.

— Ik geloof integendeel, dat hij juist wel via het water komt, merkte Raffles op. Iets dergelijks heb ik al aanstonds vermoed. Wij zullen in ieder geval eens zien waarheen dit slopje ons voert.

Zij liepen verder de steeg ten einde, die slechts door een enkele straatlantarn verlicht werd, de hemel weet waartoe, want het was bijna niet denkbaar, dat iemand het in zijn hoofd zou krijgen, gebruik te maken van dat smalle, morsige, zelfs overdag donkere slopje waarvan de muren tot bijna in het water van de Seine bleken door te lopen, terwijl het steegje zelf eindigde in een kleine trap met treden van baksteen, zo uitgesleten, dat zij nauwelijks meer als zodanig te herkennen waren.

Maar toen Brand er de voet op wilde zetten om, rond te kijken, viel het oog van Raffles op iets glinsterends, waarin de laatste stralen van de ondergaande zon zich weerkaatsten.

Hij raapte het op.

Het was een fraai bewerkte gouden manchetknoop, zonder twijfel een kostbaar voorwerp. Raffles herinnerde zich onmiddellijk, dat hij juist zulk 'n knoop gezien had in de manchetten van de ongelukkige René de Mareuil, toen deze in de speelzaal aan het kaarten was.

— Hier is hij langs gebracht, zei hij op gedempte toon. En daar zij hem langs dit trapje hebben gedragen, moeten zij ook uit de steeg gekomen zijn. Hieruit volgt, dat er daar ergens in de muur een deur moet zijn, die wij hebben over-

geslagen, of liever, die wij in het geheel niet hebben gezien, want ik kan niet aannemen, dat de ondergeschikten van de Koning van Parijs zo onvoorzichtig zullen zijn geweest, het lijk aan de voorzijde van het huis naar buiten te dragen, door de gehele voortuin heen, het hek uit en vervolgens het lange slop in. Laten wij dus op onze schreden terugkeren en eens zien of wij die deur niet kunnen ontdekken, die waarschijnlijk toegang zal geven tot de achtertuin. Het zou mij niets verwonderen als wij daar ergens een paviljoen vonden en dat zich daar de toegang bevindt tot de marmeren rotonde.

— Dan zou die mooie meneer hier dus aanleggen met zijn motorboot? vroeg Brand, terwijl hij de voet op de bovenste trede zette.

Hij had nog maar juist de tijd om zich bliksemsnel achteruit te werpen, plotseling zonk die trede onder hem weg, terwijl een zwart gat gaapte aan zijn voet, wel een meter in het vierkant en het hele trapje scheen eensklaps verdwenen te zijn.

— Nu, men kan niet zeggen, dat hij zijn geheim niet goed verdedigt, riep Brand uit, die ondanks zichzelf een weinig was verbleekt. Ik vind die muizen vallen voor menschen maar een gevaarlijke uitvinding, want er kunnen onschuldigen invallen.

— Ik denk veel eerder, amice, dat die val alleen is uitgezet voor spionnen, mompelde Raffles. Hoor je geen voetstappen?

Inderdaad klonken er op dat ogenblik in het slopje regelmatige stappen en enkele tellen later kwam er een agent van politie opdagen, die stil bleef staan op het zien van de beide sjofel geklede mannen en toen op barse toon vroeg:

— Wat voeren jullie hier uit?

— Wij wandelen maar een beetje, antwoordde Brand rustig.

— En we hebben, gelukkig, goede ogen, voegde Raffles er aan toe, anders zouden wij voorover in deze eigenaardige put zijn geduikeld, die er tien seconden geleden nog niet was. Vind je dat ook niet zonderling?

— Ik vind het alleen maar zonderling,

dat jullie hier rondscharrelen, op een plek waar je niks te maken hebt. Je denkt toch zeker niet, dat je in dit oude lege huis iets zult vinden van je gading?

— Grote goden, neen, verdedigde Raffles zich snel, je ziet ons toch niet voor inbrekers aan, agent? Er valt daar niets te stelen, dat weten wij immers wel.

De agent was nog dichterbij gekomen, tot hij vlak voor Raffles stond en keek hem enige ogenblikken lang onafgebroken aan, alsof hij tot op het diepste van diens ziel wilde lezen.

Toen zei hij kortaf:

— Ik zou maar maken dat ik wegkwam, of het zal jullie slecht vergaan. Wij willen hier geen zwervers in deze wijk hebben, onthoudt dat. Dit slopje is niet bestemd voor het publiek, dat moet je goed begrijpen.

— Dat schijnt zo, maar ik vind het middel om het aan de circulatie te onttrekken, wel 'n beetje kras, merkte Raffles koeltjes op, over zijn schouder heenwijzend naar het zwarte gat aan het einde van het langzaam omlaag hellende slopje.

De agent bromde iets onverstaanbaars wees toen met een veelzeggend gebaar met zijn duim over zijn schouder en Raffles kon niets anders doen dan in gezelschap van Brand boetvaardig de terugtocht ondernemen.

De agent volgde hen op de voet, klaarblijkelijk om zich te overtuigen, dat zij zijn bevel opvolgden en de twee mannen verhaastten hun schreden, bereikten de straatweg en waren het volgende ogenblik in de steeds toenemende duisternis verdwenen.

— Gauw wat, wij moeten een bootje hebben, fluisterde Raffles terwijl hij Brand haastig meetrok. Er zijn hier zeer zonderlinge dingen gaande, Charles. Heb jij die agent niet herkend?

— Herkend? vroeg Brand in de grootste verbazing. Hoe zou ik? Wij hebben in Parijs gelukkig nog maar weinig met politieagenten te doen gehad.

— Gisteravond nog, amice.

— Gisteravond?

— In het geheimzinnige huis, of liever daar onder. Die agent was een van de slaven, die hielpen bedienen.

Brand stond stokstijf stil en had bijna een kreet van verbazing en ongeloof geslaakt.

— Dat is toch onmogelijk. Dan zou ik hem hebben moeten herkennen. Ik heb goed op al die gezichten gelet.

— De man droeg gisteren waarschijnlijk een pruik en wie weet draagt hij nu wel een valse knevel, want gisteren was hij baardloos en toch weet ik zeker, dat ik mij niet vergis.

— Maar hoe heb je hem dan in 's hemelsnaam herkend? bracht Brand er met moeite uit.

— Aan zijn adem. O, dat is volstrekt niet verwonderlijk. De man is gewend om Sirih te pruimen. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat de Sirihpruim zeer geliefd is bij alle volkeren van de Maleise Archipel. Blanken doen het echter weinig. Toch komt het wel eens voor, en met name bij de vroegere kolonials, die wel eens wat overnamen van die gewoonten. Welnu, in de reuk van de Sirih, scherp en bijtend, kan men zich onmogelijk vergissen. Ik althans doe het niet. De man is er trouwens zo aan verslaafd, dat zijn lippen er blauw door gekleurd zijn.

— Maar als dat zo is, Edward, tot welke gevolgtrekkingen moeten wij dan komen? riep Brand ontzet uit. Want dan zou het niet te loochenen vallen, dat de politie die geheimzinnige man met zijn rode mantel de hand boven het hoofd houdt en dat niet alleen, maar hem zelfs hulp biedt.

— Dat denk ik dan ook sedert enige ogenblikken, Charles, antwoordde Raffles ernstig. Maar hier zijn wij aan de kade en daar zie ik een bootje liggen, dat wij maar even zullen lenen, zonder eerst de eigenaar te raadplegen. Het is met een ketting zonder einde aan een ring vastgemaakt en die ketting is met een gewoon hangslot gesloten. Je ziet dat ik het al open gemaakt heb, voor je kon zuchten, stap maar aan boord, ik zal de boot losduwen.

Zonder de minste overhaasting roeden de beide mannen weg en nog geen halve minuut later konden zij zich overtuigen, door er langs te varen, dat de

treden van het stoepje aan het einde van het slopje weer op hun plaats waren.

— Je begrijpt zeker wel wat dat betekent, zei Raffles met een glimlachje. Die agent heeft natuurlijk ergens in het slop, ik denk bij de verborgen deur, een hefboom of zo iets overgehaald, die eerst de trap deed wegzinken en haar toen weer op haar plaats bracht. Maar wat is dat nu? Sapristi, de plek wordt goed bewaakt. Daar komt een politieboot aan. Gauw rechtsomkeer gemaakt en laat de boot ergens op de wal lopen.

Brand trok zo hard hij kon aan de riemen, het sloepje schoot door het donkere Seinewater en de beide vrienden sprongen even later aan wal. En het was hoog tijd, want een snelle politieboot, met drie agenten bemand, kwam met nijldige vaart aanschieten en Raffles hoorde duidelijk een van de agenten vloeken, waarschijnlijk omdat er iets niet in orde was met het zoeklicht op de voorplecht. Een ander riep het bevel om stil te staan, maar dat volgde Brand en Raffles liever maar niet op en het volgende ogenblik waren zij in een der donkere zijstraten verdwenen, die van de Rue d'Auteuil op de Seinekade uitlopen.

Zodra zij zich in veiligheid wisten, stond Raffles een ogenblik stil en zei:

— Dit schijnt niet de goede weg te zijn, Charles. Voor twaalf uur vannacht moet ik de minnaar zijn van Louise de Champfleury. Neen, trek alsjeblieft niet zulk een dwaas gezicht, want ik verzeker je, dat ik het niet voor mijn genoegen doe. Ik ben er echter van overtuigd, dat die vrouw in relatie staat met de Koning van Parijs, dat zij wellicht zijn enige vertrouwde is, dat zij beiden elkaar vrezen en zij moet mij behulpzaam zijn, om mij op zijn spoor te brengen.

— Zij zal niets loslaten, meende Brand hoofdschuddend.

— Waarschijnlijk niet tegenover de eerste de beste, maar wel tegenover mij, amice, dat durf ik je wel verzekeren. Ik heb een middel om haar aan het spreken te brengen, geloof ik. En nu als de weerlicht naar Parijs terug om mij in rok te steken en mij voor te berei-

den op de rol van schatrijke veroveraar.

Omstreeks een uur later was de gedaanteverwisseling voltrokken en Raffles zag er toen uit als een van die schatrijke vreemdelingen, die niets anders en niets beters te doen schijnen te hebben dan hun geld op te maken in de Franse hoofdstad.

Omstreeks dat uur van de dag waren alle Parijse avondbladen uitgekomen, maar afschoon Brand ze ijverig bestudeerde, vond hij met geen woord iets vermeld van de roof der juwelen uit de kleedkamers der dames, die zich daar onder de grote tuin van het oude, geheimzinnige huis bevonden. Zij moesten er dus wel van overtuigd zijn, iets te doen dat het daglicht niet kon velen, door op die plek te komen en er te spelen en door deel te nemen aan de saturnaliën, anders zouden zij natuurlijk wel aangifte hebben gedaan van de diefstal. Wat de zelfmoord van de arme René de Mareuil betrof, alleen een paar volksbladen bevatten een kort bericht in tamelijk vage bewoordingen gesteld, maar waarin er op werd gewezen, dat de dood van de jongeman onder geheimzinnige omstandigheden moest hebben plaats gehad en waarin boudweg de verwachting werd uitgesproken, dat men de dader van de moord wel nooit zou vatten.

Het was omstreeks elf uur in de avond toen Raffles en Brand de grote danszaal van de Moulin Rouge betraden, terwijl in de toneelzaal de revue « Montmartre » in volle gang was. Een van de eersten die zij zagen was Louise de Champfleury, mooier dan ooit, blijkbaar volkomen kalm en die zich al bitter weinig scheen aan te trekken van de tragische dood van haar jongste minnaar.

Zij was op een bizarre wijze gekleed, als een Hindoeprinses met kort geknipt haar, glad langs de schedel gestreken, grote ringen in de oren, de oogkassen

blauw gemaakt en de slanke leden gehuld in een merkwaardig costuum, zoals men ze wel ziet afgebeeld op oude Egyptische afbeeldingen. Het was stellig geen product naar de laatste mode, maar het was in ieder geval opzienbarend en zij zag er wondermooi in uit.

Raffles begon aanstonds zijn rol te spelen met die volmaakte gemakkelijkeid, welke Brand nog altijd verwonderden. De jongeman had zijn opdracht gekregen en hield zich op een afstand om tersluiks toe te zien. De vrouw scheen Raffles in het geheel niet te herkennen, althans daar gaf zij geen blijk van, maar voor een ondeelbaar ogenblik meende Raffles in haar ogen een onheilspellend licht te hebben zien flonkeren, dat echter aanstonds weer verdween, toen Raffles met een buiging op haar toetrad en haar ten dans noodde.

En al waren daar voortreffelijke dansers, al waren daar zeer schone vrouwen en knappe, goedgeklede mannen, niemand kon in de schaduw staan van dat schone paar, hetwelk daar de moderne dansen danste met een gratie, die zelfs de heftigste tegenstander dezer dansen moest verzoenen.

Een uur later kon Raffles in het voorbijgaan Brand toefluisteren, dat hij in genade was aangenomen, met Louise de Champfleury zou souperen en met haar naar haar huis zou gaan. Snel fluisterde hij de jongeman nog enkele instructies toe, alvorens weer op Louise toe te treden en haar met uitgezochte hoffelijkheid naar de eetzaal te geleiden.

Toen Brand een ogenblik later eens langs de grote glazen deur liep, zag hij het paar zitten en waarom het was, kon hij onmogelijk verklaren, maar hij hield heel even, toen hij het olijkleurige strakke gezicht van de schone vrouw zag en de duistere schittering van haar geheimzinnige, ondoorgrondelijke ogen.

HOOFDSTUK VII

HET RAADSEL ONTHULD

Het was juist één uur in de nacht, toen Raffles en Louise de Champfleury de Moulin Rouge verlieten en in de auto stapten, die daar wachtte en die bestuurd werd door een formidabele negerchauffeur, die even een schuins oogje wierp op Raffles en toen weer strak voor zich keek.

— Naar huis Tom, zei de vrouw met haar zachte, betoverende stem. De rit duurde nog geen twintig minuten, want de auto reed snel tot de wagen stopte voor een fraai, klein herenhuis, niet ver van het Palais Royal en naar de oude trant gebouwd, dat wil zeggen, tamelijk ver van de weg en aan het andere einde van een soort binnenplaats, die toch ook eigenlijk een tuin was, want overal stonden palmen en agaven in bakken. De auto beschreef een grote bocht, draaide om een middenperk heen vol geurende rozen en stopte onder het afdak van een grote zuilengang.

Het was duidelijk, dat men in huis de vrouw verwachtte, want de deur werd onmiddellijk geopend door de maître d'hotel, eveneens zwart en in keurige livrei gestoken, die Raffles heel even scherp opnam en toen met slaafse onderdanigheid zijn meesteres ontdeed van haar cape met zomerbont, terwijl hij ook de overjas en de chapeau-claque van Raffles aannam.

Op zijn schouder leunend, besteeg Louise de Champfleury aan de zijde van Raffles, de monumentale, marmeren trap en op de eerste verdieping ging zij met hem een vertrek binnen met verfijnde smaak gemeubeld, waar de souper tafel reeds stond gedekt. Het waren echter hoofdzakelijk vruchten, fijne biscuits en wijn, zoals Raffles opmerkte.

Nauwelijks was de deur gesloten, of de vrouw sloeg haar armen om de hals van Raffles, keek hem diep in de ogen, drukte toen haar lippen op de zijne en zei:

— Je lippen zijn koud, Edward. Ik dacht dat je me liefhad. Je hebt het mij tenminste verzekerd. Nu, ik zal je een wijntje schenken, dat je wel zal warm maken: de wijn van mijn kussen.

Zonder iets te zeggen boog Raffles zich over haar hand en kustte die en geleidde haar toen naar de tafel.

De negerchauffeur, die thans de taak van tafeldienaar scheen over te nemen, trad nu binnen, nadat de vrouw gebeld had en hij had genoeg aan een gebaar, om te begrijpen wat er van hem verlangd werd. Hij ontkurkte de flessen, zette de champagne in de koelers, bracht de schalen aan en verwijderde zich toen als een goed gedresseerde hond.

Raffles schonk de glazen vol en wilde het zijne aan de lippen brengen, na zijn gastvrouw stilzwijgend te hebben toegeklonken, toen zij zei:

— Wilt u mij even mijn sigaretten aanreiken? Zij zijn in dat zilveren doosje op het dressoir.

Onmiddellijk stond Raffles op en liep naar het dressoir. Intussen haalde hij zijn zakdoek uit, als om er even zijn lippen mee af te vegen, maar in die zakdoek was een klein spiegeltje verborgen en al die tijd op zijn weg van de tafel naar het dressoir, zeker wel dertig stappen, het vertrek was zeer groot, keek hij in het spiegeltje naar de vrouw en glimlachte...

Hij stak de zakdoek weer weg, nam het zilveren doosje van het buffet en keerde naar de tafel terug, maar nu langs de ramen lopend. Van een daarvan sloeg hij het gordijn terzijde, keek een ogenblik naar buiten en zei pijnlijk:

— Van hier moet gij overdag een verrukkelijk uitzicht hebben over een groot gedeelte van het plein, hetwelk in de middeleeuwen reeds beroemd was.

— Laat dat gordijn vallen, zei de vrouw en hij hoorde een ongewone scherpte in haar anders zo weke stem.

Het is niet nodig, dat men ziet dat ik thuis ben. Gij begrijpt zeker wel, dat een vrouw als ik, steeds gevolgd wordt door lastige aanbidders, alsof ik maar voor iedereen zou moeten klaar staan.

— Ik vraag excuus, mompelde Raffles, hij zette het zilveren doosje naast de jonge vrouw en ging tegenover haar zitten.

— Op uw gezondheid, zei Louise haar glas opheffend en hem toelachend, terwijl haar tanden zichtbaar werden tussen haar rode lippen.

Zij nam een teugje en haar wenkbrauwen gingen de hoogte in, toen zij zag dat Raffles zijn glas niet aanroerde.

— Welnu? vroeg zij, hem strak aanzieende. Drinkt gij niet?

— Ik zal wel drinken, als gij het verlangt, maar dan liever een ander glas, schone dame, antwoordde Raffles langzaam, zonder de blik van haar af te wenden.

— Een ander glas? herhaalde zij, terwijl heel even haar lippen vertrokken. Waarom?

— Omdat ik mij verbeeld, dat dit glas niet volkomen schoon is. Het komt mij voor, dat er een weinig, een beetje poeder in is gevallen. Ziet gij het ook niet? Er kleeft nog wat aan de rand van het glas; het heeft zeker niet de tijd gehad, geheel op te lossen.

Raffles had nog niet uitgesproken, of het gelaat van Louise de Champfleury onderging een merkwaardige verandering. Er verscheen een uitdrukking op van tijgerachtige wreedheid, zoals Raffles nog nooit op een vrouwelijk gelaat had gezien en tegelijkertijd verbleekte zij zichtbaar.

Zij liet een sissend geluid horen en het volgende ogenblik, zich verraden ziende, had zij de hand onder het tafelblad gebracht en drukte daar op een verborgen knop, want tegelijkertijd vloegen er twee deuren open en de twee negers, die Raffles reeds gezien had in de gedaante van goed gedresseerde bedienden, stormden binnen, met vertrokken gezichten en blijkbaar aanstonds begrijpend hetgeen hun meesteres van hen verlangde, want zij snelden op Raffles toe.

Sneller dan de gedachte, was Raffles opgestaan, greep de stoel, waarop hij had gezeten en slingerde die voor de voeten van een der toestormende negers, die met een luide, Engelse vloek struikelde en languit neerstortte op de vloer.

De ander, ziende, dat zijn makker voor een ogenblik buiten gevecht was gesteld, trok een lang mes met een breed lemmet uit zijn broekzak en wilde zich met flikkerende ogen op Raffles werpen, maar deze had zijn glas opgenomen en wierp de inhoud daarvan in het gelaat van de neger, die voor een kort ogenblik verblind was door de wijn die hem in de ogen spatte en dat was voor Raffles voldoende, om hem met een enkele kraakslag te vellen.

Met een dierlijke kreet van woede, wilde de vrouw op haar beurt opstaan, maar zij verloor enige kostbare seconden, want haar voet raakte verward in het ver afhangende tafelkleed en voor zij iets had kunnen doen om hulp te halen of een revolver te grijpen, had Raffles haar bij de arm gegrepen en haar weer op haar stoel neergedrukt, terwijl het volgende ogenblik zijn revolver in zijn hand was en hij kortaf beval:

— Blijf daar zitten, of 't zal je slecht vergaan, slet.

Maar de man die gestruikeld was, had zich opgericht en wilde met sluipende schreden over het dikke vloertapijt op Raffles toegaan, om hem van achter verraderlijk neer te stoten, maar deze, door zijn instinct gewaarschuwd, draaide zich op het juiste ogenblik om, met een der nog niet opengetrokken wijnflessen in de vuist en met dit primitieve wapen trof hij de neger zo krachtig tegen de slaap, dat de fles brak en de neger als een gevelde os ter aarde stortte en in een plas wijn roerloos bleef liggen.

Bleek als een geest, had de vrouw het aangezien, blijkbaar niet langer bij machte om zich te verroeren.

Zij zag ook hoe Raffles de andere neger snel en handig bond met zijn servet en het was duidelijk, dat zij de partij gewonnen gaf.

Raffles trok zijn wit vest glad, tippte een knuppeltje wijn van de neus en

van zijn rok, ging tegenover zijn gastvrouw zitten en begon rustig:

— Dat is nu alles het gevolg van een weinig wantrouwen van mijn kant, schone dame. Gij ziet wel hoeveel dienst men soms kan hebben van een simpel zakspiegeltje ter waarde van enige stuivers. Uit wat er is voorgevallen, leid ik af, dat gij direct geweten hebt, wie ik was.

Met een door haat en wraakzucht verstikte stem antwoordde zij:

— Ik wist het zodra je vanavond naar mij toekwam. Dacht je soms met kinderen te doen te hebben? Dacht je soms dat ik je niet herkend had, al heb je je gezicht wat veranderd? Wie anders dan Raffles had gisteren dat brutale stukje kunnen uithalen? Wij weten nu dat er fiches zijn nagemaakt. De namen van jou en je vriend kwamen niet voor op onze lijsten. Vervolgens het gevecht met onze slaven, het bezoek aan het slopje van vanmiddag, jullie komst in het slopje...

— Wel, ik bemerk dat gij goed weet te combineren en uitmuntende spionnen in dienst hebt, waarvan er sommigen zelfs de uniform van politieagent schijnen te dragen. En wie weet hoe alles zou zijn gelopen, als ik zelf ook niet wat wantrouwend was geworden door uw toeschietelijkheid. Het spiegeltje deed de rest. Was het vergif?

— Nog niet. Het was nog maar een sterk werkend slaapmiddel. Want wij konden ons vergissen en wilden je een kans geven.

— Dat is op mijn woord alleraardigst, antwoordde Raffles sarcastisch. De kans was vanavond anders heel groot, dat mijn vriend of ik in dat gat zouden zijn gevallen. Nu, het doet er ook niet toe; de kaarten zijn opnieuw geschud en ik geloof dat ik thans het beste spel in handen heb.

Raffles was eensklaps opgestaan, trad voor haar, vatte haar bij de armen en plaatste zich zo, dat het schelle licht van de elektrische kroon zijn gelaat helder belichtte.

— Kijk mij aan, beval hij streng.

De vrouw gehoorzaamde onwillekeurig en dat werd haar verderf.

— Zeg mij nu onmiddellijk hoe men

de marmeren rotonde bereikt in de geheime feestzaal.

— Daar kun je naar fluiten, zei zij honend. Dacht je dat ik de Koning zou verraden? Nooit.

Onder het spreken was zij Raffles blijven aankijken en het was alsof zij in die wijdgeopende, staalgrijze ogen iets zag, dat haar met een grenzeloze ontzetting vervulde, want zij brak eensklaps af, haar eigen ogen verwijdden zich en zij stamelde iets onverstaanbaars.

— Kijk mij niet zo aan, steunde zij tenslotte bijna onhoorbaar. Ik zeg het niet, ik wil niet... ik weiger...

Maar de uitdrukking van haar ogen veranderde, het was alsof er een waas voor kwam, zij werden star en glansloos, en langzaam liet Raffles haar armen los, keek glimlachend op haar neer en vroeg:

— Zul je me zeggen hoe je de marmeren rotonde bereikt?

— Ik zal je alles zeggen, antwoordde de vrouw toonloos.

— Zul je ons de weg er heen wijzen?

— Ik moet alles doen wat je mij beveelt.

— Het is goed, zei Raffles.

Hij trad weer snel op het raam toe, sloeg het gordijn terzijde, wuifde even met de hand, als om een teken te geven en vijf minuten later traden er zes potige politieagenten binnen, aangevoerd door een inspecteur en vergezeld door Brand. De nog jonge inspecteur keek met grote verbazing rond, naar de neger, uit wiens slaap bloed vloeide, naar zijn makker, die gebonden op de vloer lag en weer tot bewustzijn was gekomen en wild knarsetandde en tenslotte naar de vrouw.

Hij scheen een vraag te willen stellen, maar Raffles voorkwam hem met te zeggen:

— Gij wilt natuurlijk weten, wie ik ben en wat ik met dit alles beoog, mijnheer, en ik denk dat over een paar uren u alles wel duidelijk zal zijn. Tot mijn spijt kan ik u voorlopig niet nader inlichten. Mijn vriend moet u reeds hebben gezegd, dat ik heb beloofd, niet alleen het raadsel op te lossen van de afschuwelijke dood van René de Marsail

maar u ook de plek te wijzen waar hier in Parijs de walgelijkste bacchanaliën plaatsvinden, waar zeer hoog gespeeld wordt, waar opium verhandeld en morfine verkocht wordt. Welnu, de vrouw daarginds, die ik onder hypnose heb gebracht zal ons de weg wijzen.

De inspecteur wierp een verbaasde blik op de schone vrouw, die daar onbeweeglijk als een beeld in haar stoel zat en zei toen:

— Wij hebben Louise de Champfleury al lang verdacht van onwettige handelingen en zij staat bij ons te boek als een gevaarlijke demi-mondaine, maar iets bepaalds strafbaars had zij nog niet uitgehaald. Als gij ons overtuigt van het tegendeel, mijnheer...

— Over een uur zult gij alles weten, mijnheer, antwoordde Raffles kortaf. Maar aan deze zes mannen hebt gij lang niet genoeg. Neem er minstens nog een veertigtal bij en van de sterksten, want ik vrees dat er gevochten zal moeten worden. En neem ze uit uw eigen wijk, vooral niet uit Auteuil, want gij zult vreemde dingen beleven. Scheept u in op de grootste politieboot en belet vooral het kleine bootje, dat daar wel zal patrouilleren, naar de wal te gaan. Neen, vraag mij nu niets, gij zult het zelf wel zien.

De inspecteur begreep wel, dat er iets zeer ernstigs gebeuren ging en zei slechts:

— Ik zal uw aanwijzingen volgen, mijnheer. Gij kunt op mij rekenen.

Raffles richtte nu het woord tot de gehypnotiseerde vrouw en beval:

— Sta op!

Louise de Champfleury stond op, zonder ook maar een ogenblik te weifelen, waarop de zonderlinge stoet het huis verliet, nadat de beide bewusteloze negers in verzekerde bewaring waren gesteld. Binnen een kwartier waren snel de nodige maatregelen genomen en een der grootste Seineboten, inderhaast gerequireerd, voer met gedoopte lichten en ruim honderd agenten aan boord, snel de Seine af. Raffles stond met de nog altijd bewegingloze vrouw op de voorplecht, maar eensklaps wendde hij zich tot de wel wat menுவாத்தige inspecteur en zei:

— Daar is de kleine politieboot. Praal haar, noem uw naam en zeg dat zij moet bijdraaien. Laat desnoods vuren als zij weigeren.

Door de megafoon werd een bevel geroepen over het duistere water en een ogenblik daarna lag de kleine, snelle politieboot langs zij van het grote vaartuig en drie agenten, wier gelaat doodsbлек was, tot grote verbazing van hun superior, klommen aan boord.

— Waartoe laat gij mij dat doen, mijnheer? vroeg de inspecteur, terwijl hij op Raffles toeliep.

— Nog een half uur geduld en gij zult het weten, mijnheer, luidde het antwoord. Dààr is het einde van het steegje. Vaar er op toe, maar laat de loopplank over het trapje heenleggen, want daar is een verraderlijk gat. Doe het zo geruisloos mogelijk en laat ons vooruit gaan, want in het slop zal zich wel een spion ophouden, die de aanstichter van dit alles wel eens zou kunnen waarschuwen.

De bevelen werden snel en handig uitgevoerd en Brand en Henderson, die middelerwijl aan boord waren gekomen, slopen zacht het slopje binnen en konden daar een man overmeesteren, die juist van plan scheen te zijn op een geheimzinnige wijze iets bij de muur te verrichten. De man wilde zich verzetten, maar een hevige slag van Hendersons ijzeren vuist deed hem neerstorten.

De weg was vrij en een honderdtal agenten begaven zich snel over de loopbrug met vermindering van het verraderlijke trapje, in het slop, maar voor allen uit liep Louise de Champfleury als een geestverschijning, totdat zij plotseling stilstond en met haar vlakke, toonloze stem zei:

— Hier is het. Rek u op de tenen uit en trek aan dat ijzerdraad.

Raffles deed wat zij zei en geluidloos draaide een volkomen onzichtbare deur open in de tuinmuur. Allen gingen er door, door de vrouw geleid, die regelrecht toeliep op een paviljoen uit de tijd van Lodewijk XII.

Hier stond zij weer stil en zei:

— Steek uw hand onder deze vensterbank en druk op de houten knop.

Weer deed Raffles wat zij gezegd had en een der vakken van de muur draaide als een deur op onzichtbare hengsels en zo geluidloos als het maar mogelijk was drong de gehele gewapende troep naar binnen, terwijl de vrouw met haar slepende passen toeging op een groot schilderij. Daarachter bleek een geheime toegang te zijn, er volgde nog een lange, duistere gang, die tamelijk sterk helde, toen een met koper beslagen deur en voor de laatste maal klonk de stem van de vrouw:

— Hierachter is de rotonde, gij heeft slechts aan deze knop te trekken.

Een ondeelbaar ogenblik later stormde een troep van honderd agenten met opgeheven knuppels en getrokken revolver door de bronzen deur naar binnen en voor de Koning van Parijs zich had kunnen verzetten of wist wat er geschiedde, had men zich van hem meester gemaakt; de inspecteur zelf rukte de kap omlaag en trok het masker weg.

Een kreet van afschuw en verbazing kwam over zijn lippen, toen hij het uitschreeuwde, bij het zien van het bleek vertrokken gezicht:

— De commissaris van Auteuil, grote hemel, is zo iets mogelijk?

— Ik vermoedde het sinds vanmiddag, mijnheer, antwoordde Raffles rustig. En gij zult nog wel enige van zijn agenten hier ook aantreffen.

Daarbeneden in de zaal was het een verschrikkelijke verwarring, want een honderdtal dames en heren, ditmaal in Griekse gewaden, poogden vruchteloos de vlucht te nemen, maar werden al heel spoedig bijeen gedreven door de

agenten, die, waar het moest, hun knuppelslagen lieten neerkomen.

Slechts twee of drie slaven slaagden er in te ontsnappen.

Binnen een kwartier was alles afgelopen en het hele illustere gezelschap werd met een tiental in allerijl ontboden, overvalauto's ter identificatie naar het politiebureau gebracht, maar het was een ander bureau dan dat van de wijk Auteuil, waarvan de commissaris zich op zulk een ongelooflijke wijze ontpopt had als een uiterst gevaarlijk individu dat in het geheim voordeel trok uit de uitspattingen der schatrijke, op allerlei vreemde vermaken beluste Parijzenaars en vreemdelingen.

* * *

De zaak verwekte destijds een ongelooflijk opzien, zelfs in Amerika, waar men anders zulke dingen wel gewend is. Het bleek dat niet minder dan tien politieagenten de medeplichtigen waren geweest van commissaris Lafontaine, de zogenaamde Koning van Parijs; zij werden duur betaald door hem. De zaak had misschien nog lang op dezelfde voet kunnen worden doorgezet met de hulp van die plichtvergeten beambten, als Raffles geen spaak in het wiel gestoken had.

Waarheidsgetrouw moeten wij vermelden, dat hij zich voor zijn diensten ruimschoots schadeloos stelde, want het bleek enige dagen later, dat er bij de inval van de politie in die gedenkwaardige nacht, een groot aantal portefeuilles en juwelen van de gearresteerde feestgangers op een raadselachtige wijze verdwenen waren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GROTE MAGYAAR

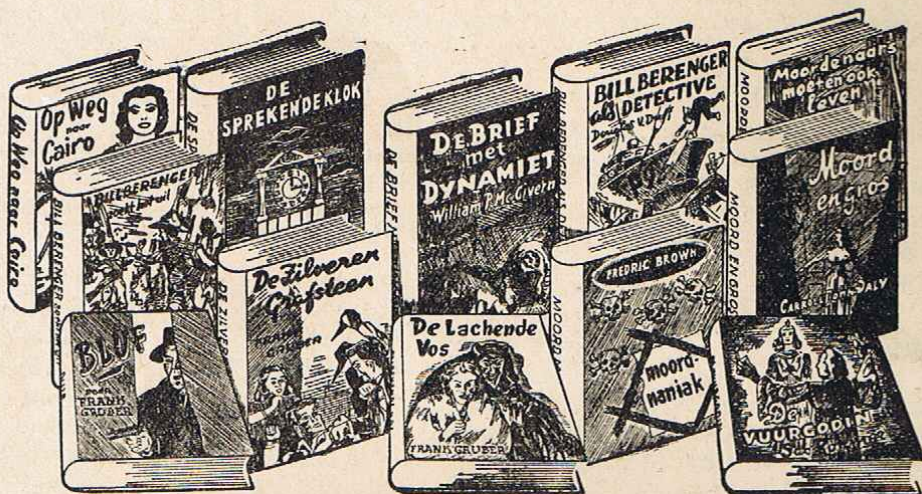
12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachthanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermelde: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266